

SKAUTU

14

1

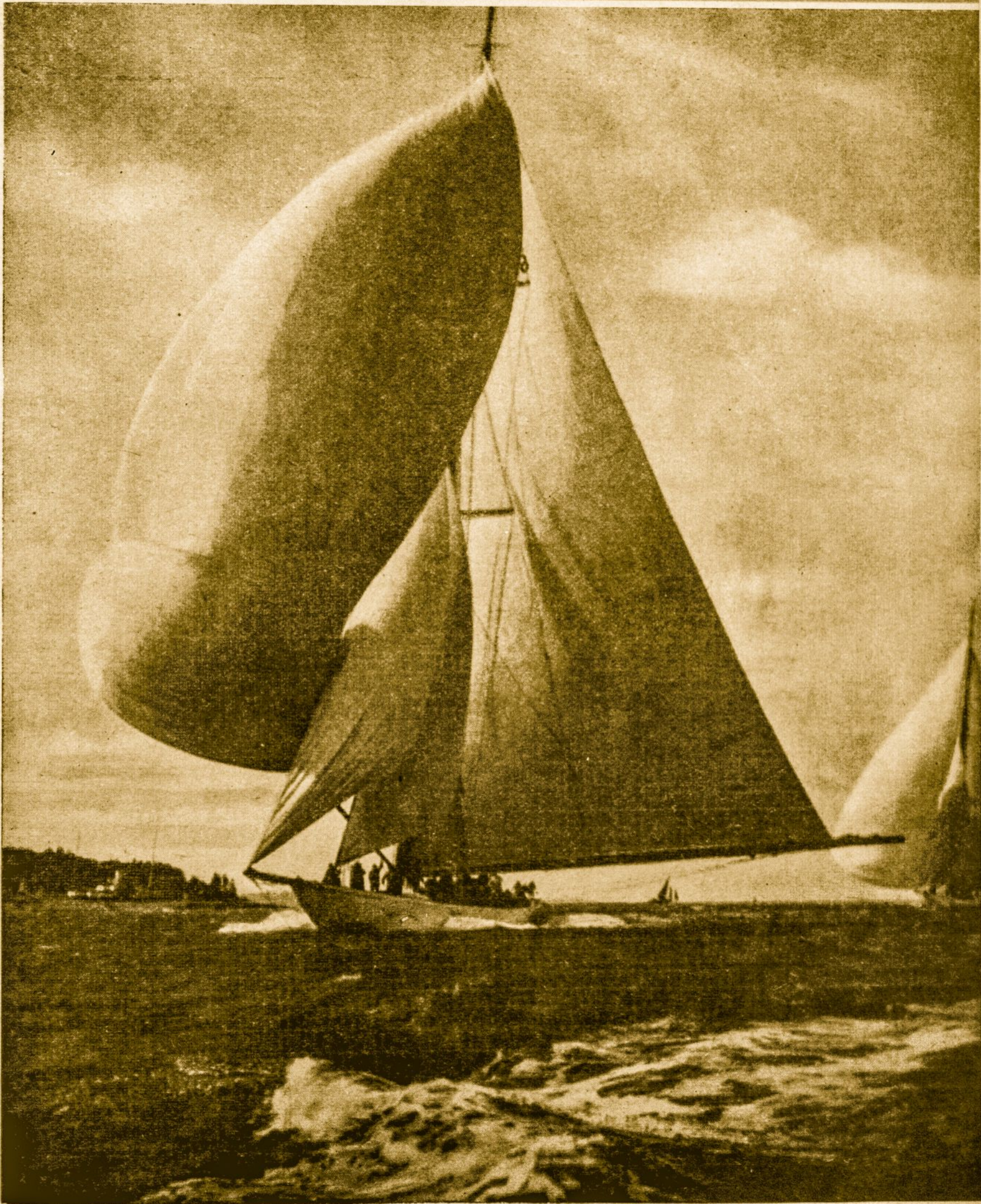
9

3

7

IX

10



AIDAS

Šiame numery rasi:

1. A. Žagaraičio straipsnį apie mokslo metus pradedančio moksleivio skauto uždavinius 315
2. Redakatoriaus mintis apie tautos šventės prasmę.. 315
3. Vyresniojo amžiaus mūsų skaitytojams skirtą vyr. sktn. Saulaičio rašinį apie skautybę ir mokyklą.. 316
4. Olandijos pasaulinėje skautų stovykloje buvusių mūsų skautų išpūdžius 317
5. Aprašymą, kaip lietuvis skautas Notre-Dame katedroje mišioms tarnavo 318
6. Gražią apysakėlę „Margarita“ apie piemenėlio ir mokytojo dukrelės draugystę 319
7. Apysakos „Pėdsekys“ pabaigą 319
8. „Atsišaukimą“ į skautiškų radio pusvalandžių klausytojus 321
9. Mūsų šeimos naujienas 320
10. Adelės Žemaitytės eilėraštį apie praeinančią vasarą 324
11. Kaip gyvena Liepojaus lietuvaite skautės (vyr. sktn. Inkėnaitės išpūdžiai) 324
12. A. Laucienės išpūdžių nuotrupas, iš kurių paaiškės, kaip mūsų skautėms sekėsi šią vasarą garsinti Lietuvos vardą svetimos šalyse 325
13. Skubius pranešimus 326
14. Keturius įdomius puslapius mūsų jauniems 327
15. Jūros skautų skyrelį 3 psl. viršelio

Jei dar neišsiuntei savo nuotraukų šios vasaros „Skautų Aido“ foto KONKURSUI

„Geriausia mano atostoginė nuotrauka“,
tuoj nešk jas į paštą.

Paskutinė diena nuotraukoms išsiųsti jau čia pat.
Tai šio mėn. 15 diena.

Aišku, nori žinoti kokios premijos skiriamos šio konkurso dalyviams. Jos bus tokios:

I premija — 60 litų
II „ — 40 „

Abi šias premijas skiria Lietuvos fotomėgėjų draugija, norėdama paskatinti skautus foto mėgėjus daugiau domėtis fotografija.

III premija — 30 lt.

Skiria skautų brolijos tautinės stovyklos vyriausioji vadija.

IV premija — 20 lt.

Skiria skautų brolijos vyriausios vadijos užsienių skyrius.

V — VII — premija po 15 lt.

Skiria „Skautų Aido“ redakcija.

VIII — X premija — „Skautų Aido“ 1938 metų prenumerata.

Skiria skyriaus „Fotografuoti gali kiekvienas“ vedėjas.

Nepavėluok išsiųsti nuotraukas. Tokių progų lengvai uždirbti pinigų ne kasdien pasitaiko. Gerų nuotraukų turi kiekvienas. Ypač lengva dalyvauti šiame konkurse dėl to, kad galima siųsti įvairiausio turinio nuotraukas. Jei primiršai konkurso sąlygas, atsiversk „Skautų Aido“ Nr. 11, 248 puslapį. Ten jas rasi.

Kai kurie Tavo draugai jau atsiuntė savo nuotraukas. Nebūk paskutinis.

SKAUTŲ AIDAS

Isteigtas 1923 m. kovo mėn. 15 d.

— LIETUVOS SKAUTŲ IR SKAUČIŲ LAIKRAŠTIS —
Kaštuoja: neskaitytams 5 lt. (metams), skautams 4 lt.,
pask. nr. 30 ct.

Redakatoriaus Pavaduotojas KAZYS LAUCIUS.

Leidėjas LIETUVOS SKAUTŲ SĄJUNGA.

Spausdina „VILNIAUS“ sp. Kaune, Nepriklausomybės a. 4a,
telef. 2 07 26.

Redakcija ir administracija:

Kaunas, Nepriklausomybės aikštė 4. Telefonas 2-65-34.

Redakcija rankraščius taisy savo nuožiūra, jų nesaugo ir už skelbimų turinį neatsako.

14 (185) nr. / Kaunas, 1937 m. rugsėjo m. 10 d. / XV metai

Tautinei stovyklai propaguoti šūkį galės išsiųsti rugsėjo mėn. 30 d.

Keletas skaitytojų laiškais nusiskundė, kad paskyrėme per trumpą laiką tautinei stovyklai per laikraštį priminti šūkį sugalvoti. Sako, pačioje mokslo metų pradžioje yra daug darbo, o čia dar po vasaros atostogų iš viso sunku greit susikaupti, pagalvoti. Klausė, ar negalėtumėm mes tą terminą prailginti.

Pagalvoję įsitikinome, kad iš tikro paskyrėme truputį per trumpą laiką ir dėl to nutarėme jį pratęsti ligi š. m. rugsėjo mėn. 30 d. Taigi minėtąjį šūkį reikės išsiųsti ne iki rugsėjo mėn. 15 d., kaip buvo paskelbta pereiname numery, bet iki 30 d.

Jei kas pamiršo ar nepastebėjo šios mūsų talkos, kurią vadiname garbės konkursu, sąlygų, jas gali rasti pereinamojo numerio 288 psl. Dar sykį kviečiame visus šioje „Skautų Aido“ talkoje dalyvauti.

„Spaudos Fondas“ atsiuntė paminėti:

1. J. Geniušas — NAUJŲ AMŽIŲ ISTORIJA. Vadovėlis reformuotos gimnazijos III klasei. Švietimo Ministerijos pripažintas tinkamu vad. Mokomoji medžiaga išdėstyta labai lengva, gražia kalba. Turinys gausiai pailiuotus istoriniais paveikslais, piešiniais ir žemėlapiams. Spaudos Fondo 1937 m. leid., 256 psl., įrištas, kaina 4,50 lt.

2. Z. Žemaitienė — PREMIER LIVRE DE FRANÇAIS. Prancūzų kalbos vadovėlis I ir II gimn. klasei. Švietimo Ministerijos pripažintas tinkamu vad. Dail. D. Tarabildaitės spalv. iliustracijos ir nespaltv. piešiniai. Vadovėlio turinys specialiai pritaikytas mūsų mokykloms, nes medžiaga imta iš Lietuvos gyvenimo, gamtos, tautosakos etc. Tinka savimokai. Spaudos Fondo leid., 324 psl., įrištas, kaina 5,— lt.

3. Z. Žemaitienė — LECTURES FRANCAISES. Prancūzų kalbos chrestomatija ir vad. III klasei. Švietimo Ministerijos aprobuotas vad., papuoštas V. Hugo paveikslu. Turinys daug medžiagos iš mūsų gyvenimo. Tinka savimokai. Spaudos Fondo leid. 292 psl., įrištas, kaina 5,— lt.

4. A. Gučas — PAŠAUKIMAS IR DARBAS. Naujas psichotechnikos vadovas tėvams, mokytojams ir įmonininkams, kuriame gražiai išdėstyti profesijos ar mokyklos pasirinkimo klausimai. Psichotechnikos d-jos leid., sukruta Spaudos Fonde, kaina 1,50 lt.

MOKSLO KNYGAS ATVERČIANT

Kiekvienų mokslo metų pradžia moksleiviams suteikia ypatingų išgyvenimų. Pirmomis mokslo dienomis moksleiviai visai realiai pajunta praėjusių metų darbo vaisių saldumą arba kartumą. Vieni, perėję į vyresniąsias klases, džiaugiasi ir mintimis kuria artimesnės ir tolimesnės ateities gyvenimo vaizdus, kiti liūdesiu ir širdgėla patiria brangumą ir vertę to džiaugsmo, kurio yra nustoję. Mažas dar būtų kartumas, jei jį kęstų tik vienas moksleivis, įvykio kaltininkas. Tačiau, tas kartumas ypatingai aštrus yra tėvams ir globėjams, kuriems tenka nešti savo vaikų išlaikymo ir paruošimo gyvenimui atsakomybės našta.

Laimingas pažangus moksleivis, kaip tas įsibėgėjęs žirgas, nesusivaldo ties vyresniosios klasės durimis, bet mintimis skrieja dar toliau į ateitį, stengdamasis joje praskleisti nežinomybės rūką ir pamatyti savo likimą. Baigti vieną klasę — tai tik vieno metų darbo tikslas, baigti mokyklą — kelių. Kas gi toliau? Šie tikslai tėra artimiausios ateities tikslai. Koks gi žmogaus vyriausiasis tikslas, dėl kurio jis privalo gyventi ir dirbti? Tai amžinas žmonijos klausimas, kurį ji sprendė, sprendžia ir spręs. Šio painaus klausimo vienas pats moksleivis neišspręs, nes jam trūksta mokslinio pasiruošimo. Moksliniu paruošimu ir rūpinasi mokykla. Mokykla įvairių mokslų pavidale ne tik teikia priemonių įvairiems praktiškiems gyvenimo reiškiniams suprasti, bet ugdydama protą ir kitas dvasines galias padeda ir gyvenimo prasmę suvokti. Gyvenimo prasmę suvokti moksleivijai padeda ir idėjinė skautų organizacija. Štai dėl ko skautams taip rūpi moksleivių skautų pažangaus ir gero mokymosi klausimas. Tuo reikalu rūpintis skautus tiesioginiai įpareigoja Geležinis įstatas. Ypatingai ši rudenį apie tai reikia pamąstyti, nes šiais mokslo metais šalia tiesioginių pareigų mūsų moksleiviai skautai turi ir didelių skautiškų pareigų — ruošti savo tautinėms stovyk-

loms. Šimet ypač rūpestingai teks derinti tuos abu darbu, kad nė vienas jų nenukentėtų.

Derinant mokymosi ir skautavimo darbus moksleiviui skautui tenka susidurti ir su mokytojais ir su skautų vadais. Mokytojų, skautų vadų ir moksleivių skautų santykiai nepareina vien nuo mokytojų arba skautų vadų. Labai ir labai daug pareina nuo paties moksleivio skauto, nes jis yra gyvoji jungtis tarp mokytojo ir skautų vado. Ši moksleivio skauto padėtis yra sunki ir dėl to dažnai atsiranda įvairių nesklandumų, kuriais nusiskundžia ir mokytojai ir skautų vadai.

Ko gi nori mokytojai ir skautų vadai iš savo auklėtinių? Ir vieni ir antri nori, kad jų auklėtiniai gerai mokytųsi ir gerai elgtųsi. Gero elgėsio klausimas mums lygiai tiek pat svarbus, kaip ir gero mokymosi klausimas. Iš tikrųjų, elgėsio klausimas dar svarbesnis. Gerai mokytis kitas gali ir nepajėgti, neturėti gabumų, sveikatos ar sąlygų, bet gerai elgtis visi gali. Dėl to šiais metais skautų elgesys turi gerokai pakilti.

Jeigu mūsų moksleiviai skautai būtų nemastančios, bevalės ir pasingos būtybės, kaip kad yra tušti indai, į kuriuos kas ko ir kiek nori, to gali įpilti, bet patys jokio aktingumo neparodo, tai šių klausimų nė judinti nereikėtų. Tačiau taip nėra: mūsų moksleiviai skautai yra ir mąstą, ir valingi, ir aktingi. O jeigu taip, tai jie savo iniciatyva ir pastangomis patys gali ir privalo pagerinti mokslo pažangos ir elgėsio laipsnį. Už tai ir patys moksleiviai skautai neša atsakomybės dalį.

Atverčiant mokslo knygas tenka neužmiršti, kad šie metai yra mūsų valstybės ir mūsų skautijos didžiųjų sukakčių metai. Tas sukaktis ruošiamės kuo iškilmingiausiai ir kuo džiaugsmingiausiai minėti. Prasmingai ir pagrįstai galės džiaugtis mūsų skautai, jei pavasarį, užversdami mokslo knygas, galės pasakyti, kad moksleivio ir skauto pareigas yra gerai atlikę.

A. Žagaraitis.

◆ REDAKCIJOS PASTOGĖJE! ◆

Iš redaktoriaus užrašų.

TAUTOS ŠVENTĖS PRASMĖ.

Jau septyneri metai, kaip kasmet rugsėjo mėn. 8 dieną visoje Lietuvoje iškilmingai švenčiama tautos šventė. Kodėl ji švenčiama rugsėjo mėnesio aštuntą, o ne kurią kitą dieną? Dėl to, kad ši diena mūsų tautos istorijoje turi didelės svarbos ir tai, ką ji mums primena, yra labai ir labai įsidėmėtina.

Rugsėjo mėn. 8 d. mums primena tuos laikus, kada Lietuva, mūsų tautos genijaus Vytauto Didžiojo sumaniai tvarkoma, buvo pasiekusi aukščiausią savo galybės laipsnį. 1430 metais tą dieną faktinai Lietuvos galia turėjo būti juridškai užfiksuota — Vytautas Didysis turėjo vainikuoti

Lietuvos karaliumi, kas būtų reikęs formalų atsipalaidavimą nuo tų nelaimingų mūsų tautai ryšių, kurie mus siejo su mūsų pietų kaimynu.

Deja, kaip visi gerai žinome iš istorijos, vainikavimas neįvyko ir tai giliai palietė Vytautą. Netrukus po to jis nukeliavo amžinatvėn ir jo netekus Lietuva ėmė tolydžio silpnėti iki pagaliau neteko ilgiems metams savo nepriklausomybės. Štai ta antroji priežastis, dėl ko mums įsidėmėtina rugsėjo mėn. 8 diena.

Kodėl Vytautui Didžiajam mirus Lietuva pradėjo silpti? Priežasčių yra daug ir įvairių. Tarp kitų priežasčių, sako, žymų vaidmenį suvaidinęs per didelis mūsų individualizmas, savitarpio pavydas, užsispyręs

nelankstumas. Tautos šventė kaip tik ir yra puiki proga pamąstyti, ar iš tikrųjų minėtosios silpnybės nėra per daug išsiskverbusios į mūsų tautos charakterį ir pagyvoti, kokiomis priemonėmis galėtumėm išauklėti joms priešingas dorybes.

Atrodo, kad mums, skautams, aukščiau minėtoms silpnybėms šalinti priemonių nereikia ieškoti, nes visas skautiškasis auklėjimas yra pagrįstas ugdymu draugiškumo, tolerancijos, pasiaukojimo artimo ir tėvynės gerovei. Mums lieka tik tautos šventės proga dar sykį pasirūpinti uoliau gyvendinti tai, ko skautybė mus moko.

Ar pagalvojai, sese, brolau, apie tai?

Skautybė ir mokykla

Pradedant naujus mokslo metus spausdiname šį įdomų vyr. sktn. Saulaičio rašinį apie skautybę ir mokyklą. Kadangi straipsnis ilgokas, dabar dedame tik pirmąją jo dalį. Antrąją — apie skautybę — įdėsime kitame numery.

Mūsų mokyklos pradeda naujus mokslo darbo metus. Tūkstančiai skautiško jaunimo, po vasaros gyvenimo, iš įvairių vietų spiečiasi į mokyklų sienas, kad vėl tęstų tą rimtą darbą, kuriam jie šiuo savo amžiaus laikotarpiu atsideda.

Visada mokykla ėjo švyturiu, jaunimą ruošdama gyvenimui. Bet mokykla kito, per visą žmonijos istoriją ji keitėsi ir tobulėjo.

Mokykla užsiima auklėjimu. Bet mokykla nėra vienintelė auklėjimo institucija: greta jos yra šeima, draugijos ir kt. Viena iš tokių pagalbinių auklėjimo sistemų yra skautybė.

Skautybė yra moderniškiausio auklėjimo sąjūdis. Bet ji yra tokio auklėjimo sąjūdis, kuris artimai liečia mokyklą.

Šia proga bent trumpai ir pakalbėsime apie mokyklą ir skautybę, kaip auklėjimo veiksnius.

AUKLĖJIMAS — ŽMONIJOS KULTŪROS PAGRINDAS.

Žmogus, koks gimsta arba koks yra vaikystės ar ir jaunatvės laiku, negali toks palikti per visą savo gyvenimą: jis turi ne tik fiziniai išaugti, jis turi ir savo protu, savo dvasinėmis vertybėmis siekti gyvenamojo laiko idealaus žmogaus viršūnės. Bet pats savaime to padaryti negali, jis eina su aplinka. Stipresnieji jį grūdina, išmaningesnieji protina, kilnesnieji ugdo.

Žmonija nuo pat neatmenamų laikų rūpinasi jaunesniuosius ruošti gyvenimui, juos mokyti, lavinti, auklėti.

Tą darbą dirba, kaip minėjom, šeima, mokykla, aplinkos gyvenimas, organizacijos ir t. t.

Tai kuo pasitenkindavo ruošdamasis gyvenimui jaunas žmogus seniau, pav., prieš 100 metų, jau nebe patenkina šių laikų reikalavimus.

Kintant žmonijos kultūrai, civilizacijai ir santvarkai, kinta ir paskiro žmogaus pasiruošimo gyvenimui idealas.

Tad koks yra tas auklėjimo idealas šiais laikais, kokių, tariant, privalumų turi turėti dabartinis žmogus, kad jis galėtų be skriaudos sau ir visuomenei tarpti? Tos ypatybės nurodomos tokios: būdas, sveikata, profesinis išsilavinimas ir tarnavimas kitiems. Šio idealo ypatybės reikia imti plačiausia ir giliausia prasme.

Taigi auklėjimas, kurį vykdo šeima, mokykla, aplinka, organizacijos ir kiti, turėtų būti nukreiptas į tai, kad kiekviename žmoguje išugdyti aukščiau minėtų ypatybių.

Patirta, kad auklėjimas yra įtakingiausias, kai jį žmogus gauna vaikystėje ir jaunystėje, ligi žmogui subręstant. Vėliau jo įtaka mažiau bereiškia. Todėl svarbiausias dėmesys ir kreipiamas į jaunimo auklėjimą, į jo ruošimą gyvenimui.

Skautybės autoritetai ir tvirtina, kad auklėjimas tėra tai, kas turi reikšmės charakterio ugdymui tuo metu, kai jie darosi vyrais.

MOKYKLA.

Svarbiausias mokyklos uždavinys yra *m o k y t i*. Pirmiausia ji stengiasi jaunimui duoti žinių ir idėjų, reikalingų tolesniame žmogaus gyvenime.

Mokymą vykdo tam reikalui paruošti žmonės — mokytojai, pagal iš anksto nustatytas mokymo taisykles ir programas. Jose nustatytų reikalavimų minimumo turi tam tikru laikotarpiu pasiekti kiekvienas mokyklą lankantis jaunuolis.

Mokykla neša žmonijai žinijos šviesą per visą istoriją. Mokykla turi garbingą praeitį ir jos nuopelnai žmonijos kultūrai yra nepaprastai dideli.

Tačiau ligi šiol mokykla galėjo tik *m o k y t i*, duoti žinių ir idėjų, bet, plačia tų žodžių prasme, ji, neatsitrukdama nuo savo uždavinio, negalėjo auklėti. Ji teatluko tik dalį dabartinio auklėjimo idealo.

Gal kyla klausimas, kodėl tokia sena ir taip branginama institucija negali pilnai vykdyti viso auklėjimo idealo? Nė kiek nemažinant mokyklos vertės, reikia nurodyti, kad ji pirmiausia tebuvo skiriama mokyti, tiekti įvairių mokslo žinių. Tiekdama tas žinias, vadinas, mokydama, mokykla vis stengėsi palenkti savo auklėtinius į kilniausių idealų pusę.

Ji davė žinių ir siūlė žmogui pagal jas gyventi. Tačiau, kaip mūsų Šefas sako, *patyrimas rodo, kad žmogus dažnai ir nusimanydamas klysta ir nusideda*.

Taigi, dėl savo bendrosios paskirties, dėl organizacijos specializavimo, dėl savo auklėtojų ir auklėtinių sudėties ir parengimo savumų, mokykla šių laikų auklėjimo idealo, pilnai

pati savęs iš pagrindų nepakeitusi, pasiekti negali.

Kaip to idealo siekti? — Visos auklėjimo institucijos, pirmiausia skautybės ir panašių judėjimų paskatintos, persitvarko ir stengiasi būti kuo naudingesnės mūsų auklėjimo idealui.

Kartais ir mokyklų varomas darbas, atsižūrint į naujausį auklėjimo idealą, yra iš pat pagrindų keičiamas. Tokią didelę pažangą daro ir mūsų krašto mokyklos.

Greta mokyklų, pasikeitimas auklėjimo reikalais vyksta ir šeimose.

Skautybė, apie kurios auklėjimo reikšmę kalbėsime toliau, eidama mokyklai ir šeimai į talką, savo veikimu sukėlė didelio susidomėjimo auklėjimo sluogsniuose. Skautybė yra gal pati artimiausia moderniškios mokyklos bičiulė.

AUKLĖJIMO PAGRINDŲ KITIMAS.

Visas auklėjimo metodų pakitimas įvyksta dėl pažiūrų pakitimo į auklėtinius jų vaikystės ir jaunystės laikotarpiu.

Vaikas ir berniukas ligi šiol nebuvo pripažintas savita dvasine būtybe.

Moderninis auklėjimas drauge su skautybe nurodo naujų dėsnių.

Dabar tvirtinama, kad vaikai turi savo atskirą pasaulį, kuris turi savo įvykius, savo ypatingus palyginimus, savo taisykles, savo pasaulėžiūrą, savo papročius ir net savo kalbą. To vaikų pasaulio taisyklės esančios kitokios, ne tokios, kaip mokykloje ar namie. Berniukai savo pasauliui esą griežtai ištikimi.

Taip pat pripažįstama, kad kiekvienas vaikas turi savo paties interesus, savo asmeninį patyrimą, savo troškimus ir savo paslaptingą proto formą.

Manoma, kad berniukas nėra koks kambarinis padaras, veikia kitų dedamu pagrindų; berniukas, turėdamas savitą asmens pasaulį, turįs tam tikros išvadinės jėgos gyventi ir savitą gyvenimą ir viską iš šalies į tą pasaulį priimti per savo koštuvą.

Todėl tvirtinama, kad kiekvienam tokiame protui reikia duoti atskirų paaiškinimų ir įkvėpti asmeninių gyvendinamųjų ambicijų.

Berniukas sekąs vykstantį pavyzdį, bet ne atitrauktus nurodymus, todėl jo akyse svarbu kas daroma, o ne kas sakoma.

Iš čia ir išeina naujų auklėjimo metodų pradžia. Ją atstovauja skautybė su savo gerai išmėgintais ir plačiai praplitusiais metodais. Apie ją ryšium su mokykla pakalbėsime kitą syk.

Vyr. sktn. Ant. Saulaitis.



Kas žemiau žodžiais nupasakota — čia yra nuotraukomis pavaizduota.

Viršuje autobusas, kuriuo mes vykome. Pirmas padangos nuleidimas (V. Kutorgos nuotr.).

Viduryje iš kairės į dešinę: 1) Rūpestingai dirbame savo garsųjį paveikslą. 2) Brolio Sidabro vaizduotės sukurti skautai „laidoja“ ginklus ir skelbia taiką. Toliau — parodėlė. (V. Kutorgos nuotr.). 3) Liepus diriguoja savo „simfoninį“ orkestrą.

Žemai (kairėje) — „Štai ir vartai su šv. Jurgio medžio statulėle ir parašu „Lietuva“. (Dešinėje) — „Piauk čia, jei nori, kad stalas būtų gražus!“.

Likusios nuotr. A. Laucienės.



Va proga! — nudžiugau perskaitęs pranešimą apie tarptautinę skautų stovyklą Olandijoje ir kelionę po V. Europą. Niekada dar nebuvau tiek dėkingas savo motutei, kad manęs neišlepi- no, bet išmokė vargą vargti ir nenusi- minti sunkiausiose aplinkybėse, kaip dabar, nes pranešime buvo pasakyta, kad tik nebijančius vargo ir nepatogu- mų priims į draugovę.

Sukrapštau visas savo sutaupas, iš- kauliju iš tėvelio šiek tiek, parduodu montekristą ir nusiunčiu pinigus Kau- nan. Po kiek laiko gaunu pranešimą: „Pasivėlavai, broli: jau dvi dienos po termino. Labai gaila...“ ir t. t. Še tau, boba, ragaišio! Matyt, ten vyrai labai griežti, kad taip punktualumo žiūri. Rašau, prašau, kad kaip nors priimtų. Praneša, kad „jeigu kas iš priimtųjų nevažiuotų, tai priimsime“. Aha, tai, vadinasi, yra vilties. Visus šventuosius maldauju, kad kam nors ten koks kab- lys užsikabintų ir negalėtų važiuoti... Ir štai: gaunu pranešimą: „Tamstą, broli, nuo šio laiko skaitome reprezen- tacinės draugovės nariu. Atvykite ta- da ir tada, pasiimkite tą ir tą...“ Valio! Ko neapverčiau savo bobutės iš to džiaugsmo, pasiryžau būti visada punktualus ir išbėgau draugams pasi- girti, kurie su aiškiai matomu pavydu blizgančiom akim pasakė kažin ką apie mano laimingumą ir, žinoma, nepamir- šo įterpti į atsisveikinimo tekstą ir do- vanų klausimo.

Paruošiamoji stovykla. 20 dieną lie- pos aš Kaune. Mūsų susirenka 25 vy- rai. Visus nuveda į Parodos aikštę, duoda vieną paviljoną, kas nori — čiū- žinius. Vadinasi, gyvenkite kaip paro- dos „gyventojai“ kadaise čia gyveno. Ir imam gyvent, kitaip sakant, ruošis kelionei ir reprezentacijai. Vadas ro- dosi retokai. Esą, dokumentus pavėla- vo atsiųsti žmonės, kitų dokumentai netvarkoj, tat turįs daug rūpesčio dėl vizų ir kitokių formalumų. Pavaduo- tojas sk. v. A. Krausas organizuo- ja parodėlę, kurią vešimės Olandijon. Draugovės adjutantas pskt. Ma- k- n- i- c- k- a- s paima mus į nagą ir reika- lauja, kad per tas 4 dienas mes išmok- tume žygiuoti maždaug kaip sumanūs grandiniai. Mat, esą, reiks pro Bi-Pi žygiuoti eilėmis po 12. Sk. vyt. Lie- p- u- s ir pskt. Šimkus nori padaryti iš mūsų tokį chorą ir tokį simfoninį orkestrą, kuris sudarytų pavojų net operai... P- l- ė Vokietaitytė moko tautiškų šokių. Dailininkai paišo pla- katus, žemėlapius. Visi dirba, pluša. Man ir draugams teko pabėgioti po konsulatų dėl vizų. Įnirtę, liežuvius iškišę dirbam. Pagaliau viskas tvarkoj. Inventorius, parodėlės eksponatai, dė- žės su lašiniais ir kumpiais jau su- krautos.

Liepos mėn. 24 d. vakare nužygiuo- jam prie N. Kareivio kapo atsisveikin- ti. Taria svarbų žodį Brolijos Vadas. Liepos m. 25 d. pasimeldę, Šefo Pava-

duotojo, Brolijos Vado, S. Čiurlionie- nės, sktn. Šarauskienės (kuri kiekvie- nam prisegė po rūtų šakelę) ir gau- saus kauniškių būrio išlydėti, dainuo- dami „Sutems tamsi naktuzėlė“, auto- busu iškeliavim į savo didžiąją kelio- nę.

Privažiavus Puskelnius staiga šū- vis. Po šūvio reikia sustoti arba bėgti arba priešą atremti. Bet pasirodo sprogtą padangos. Kažin kas paskubo- mis sukombinuoja: „Puskelniams ties Puskelniais nuleido padangą...“

(Bet šioj vietoj Redaktorius deda ranką man ant peties ir sako: „Žinai, broleli, jeigu aš kiekvieną tavo padan- gų nuleidinėjimą imsiu aprašinėt, tai greičiausia mano karjerai ateis liūdnas galas, nes liktume tik du skaitytoju. — Mat, jis beturįs žinių, kaip dažnai mums padangas nuleisdavo. — Geriau pasakok dabar apie Olandijos stovyk- lą, o jau paskui parašysi iš viso apie kelionę ir jos vargus. „Gerai“, — sa- kau, — ponas Redaktoriau, tebūna jų- sų valia“.)

*

Olandijoje. Jau Olandijos muitinėj „paima mus ant taikiklio“ žurnalistai ir fotografai. Kur gi ne? Vyrukai, su- korę 1000 km kelio su savo dizeliniu žirgu — reikia parodyti savo skaityto- jams. Važiuojam toliau. Visa Olandija, pasirodo, jau gyvena tuo „jamboree“. Kas tik sutinka mus — kelia ranką ir šaukia: „Jamboree!“ Taigi, matyt, iš-

reklamuota neblogai. O pasirodė taip pat visose srityse. Jau nuo pat sienos ant kelių prie kelių rodiklių prikalti parašai „Jamboree“, kurie mums buvo tikrai labai naudingi. Net didžiajam Amsterdame tie parašai mus padarė ligi tokio įžulumo, jog net pasisiūliusio vadovo patarnavimo nepriėmė, bet patys pasiryžom kelią surasti. Ir suradom, žinoma.

Į stovyklą atvykstam liepos mėn. 30 d. saulutei leidžiantis. Tai yra Bloemendaal - Vogelenzange (20 km nuo Amsterdamo). Graži medžių kupstais apaugusi lyguma. Na ką gi, vyručiai, kamša, vadinasi, kaip per atleidus didžiausius. Ir dar vis nauji ešelonai vyksta. Štai netoli mūsų autobuso žygiuoja nuvargusių egiptiečių būrys, ten škotų pulkai, čia skuba negrai, ale kur čia ir beaprašys visus!

Savo karalystės įkūrimas. Liepos mėn. 31 d. jau pradėdame savo teritorijoj kurtis. Gavom nedidelį pievutės sklypėlį (500—600 m²). Nei medelio, nei šakaliuko — nieko daugiau. Statybai ir kurui medžiagos reiks pirktis. Pastovyklės vadas griežtai uždraudė gadinti pievą bet kokiais kasinėjimais. (Tai jau blogiau — pasipuošimų, stalo įprasto darytis negalėsime).

Pasirodo, mes turėjom šiek tiek daugiau žemės gauti, bet mūsų kaimynai portugalai „nukniaukė“ gražų trikampėlį savo stovyklai. Visur mus okupuoja! Na, bet mes nutarėm didelio skandalo dėl to nekelti; portugalai, matyt, ramūs ir pamaldūs vyrai — reikia, sakom, geruoju su kaimynais sugyventi. Už tat mes padarėm „Drang nach Osten“ į tuščius neapgyventus plotus ir užėmėm kalnelį, kur įrengėm parodėlę, aiškiai, iš toli matomą.

Priešais parodėlę, kalnelio atslaitėj, iš smėlio, juodžemio, anglių ir maltų plytų (ten jau nebebuvo pieva) psktn. Sidabras sukūrė didžiulį, gal 4×2 m. **paveikslą**, kuris (vienintelis visoj stovykloj) sutraukia žiūrovų būrius. Paveikslas vaizduoja kaip įvairių tautų skautai užkasa patrankas, šautuvus ir kardus. Ten toliau saulė teka ir kyla žodžiai „PAX“ (taika). Paveikslo rėmai — tautine ornamentika padabinti, kuriuose gražiai įkomponuotas mūsų vytiš. Kaip matome, labai gražiai išreikšta skautybės idėja, kuriai ypač daug patarnauja tarptautinės stovyklos. Nenuostabu todėl, kad daug lankytojų buvo tiesiog sužavėti. Kiti išsėdi čia ilgą laiką ir pašo paskirus paveikslo fragmentus.

Netoli paveikslo, stovyklos vidury **vėliava ir kryžius su smutkeliu** (taip pat objektai daugeliui svečių fotografų filmų kainavę, daugeliui dailininkų laiko sugaišinę).

Štai ir vartai su šv. Jurgio medžio statulėle ir parašu „Lietuva“. Tik įėjus pro vartus psktn. Jurašūno su draugais įrengtas labai įdomus ir patogus „salionėlis“, kur ant „sofos“ gali susėst būrys žmonių. Ant apvalaus stalelio, apdengto lietuviška staltiese, mūsų šalies vaizdų reklaminiai rinkiniai, spalvingesni „Sk. Aido“ numeriai, stovyklėlė medinė, „L. Aidas“ etc. Šitas kampelis nuolat pilnas svečių. Čia jie fotografuojas, čia jie daug šnekasi su mūsų skautais.

Mūsų parodėlė. Bet įeikim į mūsų parodėlę, kantriai ir kruopščiai sk. vyčio A. Krauso ir jo padėjėjo psktn. Bucevičiaus įrengtą. Čia yra keli skyriai: senasis liaudies menas (drožiniai, audiniai), „Marginių“ kooperatyve gauti nauji mūsų pritaik. meno pavyzdžiai, gintaro gaminiai, mūsų šalies vaizdai, skautiška literatūra, kitataučių parašyti apie Lietuvą veikalai. Mūsų draugovės narių psktn. Sidabro ir Vaitiekūno keli paveikslai. Vidury rėmuose mūsų **Respublikos Prezidento**, pasaulio skautų Šefo **B. Powellio**, Dr. **Alekno**s, plk. **Šarasko** atvaizdai.

Prie kiekvieno skyriaus ar įdomesnio eksponato pridėti parašai lietuvių, olandų ir anglų kalbomis. Įeinant į parodėlę, kiekvienam į akis metasi žemėlapis, pakabintas ant palapinės stiebo išorės pusėj. Viršuj olandiškai parašyta: „Ar žinot, iš kur mes esame?“ Šitas žemėlapis vėliau pragarsės... (sekit „Sk. Aido“ kitą numerį).

Na, štai jums ir bendras mūsų stovyklėlės vaizdas. Neminėjau dar **virtuvės**, kurioje mūsų vyrai iš gana apščiui duodamų olandiškų produktų gamina visiškai puikius patiekalus (ir tuo labai dažnai kelia artimiausių mūsų kaimynų norvegų pavydulijantį apetitą. Mat, šie berniukai gamina valgi skiltimis ir, atrodo, pritingi). **Stalas?** O, jis gana patogus. Tai iš kartelių ir žabų sukombinuotas brolio Vaitiekūno padaras. Labai dažnai, mums susėdus valgyti, fotografuodavo olandai šitą vaizdą. Šiaip jau mūsų stovyklėlė taisyklingo keturkampio pavidalo, šiek tiek primenanti romėnų legionierių „castra“ (draugovės vadas, istorikas, šitaip man sakė). Palapinės mūsų gana erdvios ir patogios. Vienu žodžiu — respublika (oi ne! — karalystė!) visiškai padori.

— Taigi ir prasidėjo mūsų gyvenimas. Apie jį papasakosiu vėliau. Sekite „Skautų Aidą“. Mums teko įdomių dalykų pamatyti ir išgyventi.

A. V.

Lietuvis skautas Notre-Dame katedroje tarnauja mišioms

Pasaulinei skautų stovyklai pasibaigus, Lietuvos skautai iš Olandijos per Belgiją nuvyko į Paryžių. Rugpiūčio 15 d., sekmadienį, mūsų skautai 9 val. nuvyko į Notre-Dame katedrą išklaudyti šv. mišių. Prie vieno altoriaus išėjo kunigas mišių laikyti, bet tarnas, padėjęs knygą, pasišalino. Kunigas apsidairė ir, pamatęs stovinčius mūsų skautus, galvos mojimu kvietė artyn. Kadangi be skautų buvo ir daugiau žmonių, tai visi pamanė, kad kunigas kviečia už grotelių, kur stovėjo daug kėdžių maldininkams, ir visi suėjo; suėjo ir mūsų skautai. Bet kunigas vėl atsisuko į mūsų skautus ir prašė patarnauti jam mišioms. Vienas mūsų skautų, kuris būdamas mažas patarnaudavo kunigui per mišias, atsistojo, išėjo iš minios ir prisiartinęs prie altoriaus tarnavo kunigui, laikiusiam mišias.

Visų mišiose dalyvavusių mūsų skautų akyse šokinėjo džiaugsmo kibirkštėlės. Ir tikrai, ar nesmagu, kad skautas lietuvis žymiausioje pasaulio bažnyčių, Notre-Dame Paryžiuje, tarnauja mišioms! Ir tos pasaulinio garso katedros sienos, tur būt, pirmą kartą išgirdo lietuvių kalbą, nes kai po mišių kunigas kalbėjo „Sveika Marija“ prancūziškai, tai antrąją tos gražios maldos pusę mūsų skautas garsiai kalbėjo lietuviškai.



Vado pasėke.

Nuotr. V. Kizlaičio.

Margarita

(Sesutei Margaritai atminti).

Vasara. Rugiuose mėlynuoja linksmosios rugiagėlės, paupyje gandas išdidžiai vaikštinėja ieškodamas maisto savo padidėjusiai šeimynėlei. Karvės, pavargusios visą dieną stovėti ant kojų, ramiai ilsisi trąsioje žolėje ir tik žiūri, tik stebisi. Ant akmenų sėdi piemenėlis. Nei blogo, nei gero žodelio nebeįstaria, bet galvą nuleidęs kažką galvoja. Kodėl jis liūdi? Juk visos karvės čia pat, net ir išdykėlė juodmargė ir ta niekur nebeeina.

Sėdi piemenėlis ant akmenų, didelės ašaros tyliai rieda per jo rudą veidą, o širdyje toks skausmas, kad nė aprašyti negalima. Ir pasitaikyk man taip, kad šeimnininkas pasirodytų tą akimirksnį, kada jis varo biauriją juodmargę iš dobilų! Negalėjo valandėlę vėliau ateiti! O paskui supyko, oi kaip supyko — ir dabar dar skruostai dega.

— Aš tau, apsileidėli, parodysiu, — šaukė baisy balsu, — tu man žiopsosi! Dar kartą pamatysiu, ne taip nubausiu: iš namų išvarysiu, dykaduoni!

Nebėra gyvenimo. Gyvuliui ir tam geriau — prisigano, pareina namo ir niekas neberūpi, o žmogui tik vargas: kelk prieš saulę, vark visą dieną ir vis negerai! Kiek dobilų nuėsta — vieni juokai — tik šeimnininkas netikęs: šykštus, dėl kiekvieno menkniekio pyksta. Prisimena piemenėlis padary-

tą jam skriaudą, ir ašaros naujais upeiais teka jo veidu.

Staiga įvyksta kažkas keista: žingsnių negirdėti, bet berniukas aiškiai jaučia, kad jis nebevienas, kad kažkas į jį žiūri. Lėtai, visai lėtai jis pakelia sunkią galvą ir, ranka perbraukęs per akis, mato šviesią būtybę.

— Tu verki? — žodžiai skamba kaip varpeliai — Kodėl tu verki? — ir pilkos akys pilnos ašarų.

Piemenėlis nežino, ką atsakyti: jis spokso į skaistų veidelį ir nedrįsta padėti.

— Kuo tu vardu? — vėl klausia malonus balselis. — Aš vadinuosi Margarita.

— Aš — Antanas, — vos girdimai ištaria berniukas. — Mane mušė...

— Mušė? — pilkos akys dabar dar didesnės, ir lašeliai vos laikosi ant blakstienų. — Kas mušė?

— Šeimnininkas... Karvė nuėdė dobilų, — atsako berniukas, ir staiga jam lengva ant širdies, lyg nieko niekuomet nebūtų buvę.

— Aš tau padėsiu ganyti, — sako Margarita tvirtu balsu — dabar tavo karvės niekur nebeeis.

Nelaukdama atsakymo, ji nuslenka į žolę šalia akmenų, ant kurio vis dar kaip prikalta sėdi piemeniukas, ir už valandėlės pasako:

— Bet ir juodos tavo kojos! Ar jos visada tokios?

Prasidėjo dienos, kokių piemenėlis niekuomet nebuvo matęs: nejautė jis nei nuovargio, nei griežto šeimnininko — visa jam nušvietė jo naujoji draugė. Išginęs karves anksti rytą, jis imdavo nekantriai laukti jos ateinant, nuolat mintyse su ja kalbėdamasis. Ne visada jis jos sulaukdavo: tik tuomet, kai aukšta panelė skaitydavo knygą kažkokia svetima kalba jos seserims, Margarita galėdavo išbėgti į laukus ir atlankyti jį. Tai buvo puikios valandos! Didelės mergaitės akys žibėdavo pasakojant apie gražų namą prieš bažnyčią mieste ir apie sodą, kuriame tiek obuolių, kad galima valgyti kol susirgsi. Ir kokių ji turėjo knygų savo spintelėje, kokių žaislų! Bet čia kaime taip pat gražu — ir tada Antanas imdavo pasakoti, ir mergaitė atidžiai klausėsi. O vieną kartą jis užkūrė ugnį ir iškepė bulvių, bijojo, kad ji jų nevalgys, bet kur tau — ne tik kuo gardžiausiai suvalgė, bet ir pagyrė.

Deja, ir gražiausios dienos baigėsi. Praėjo vasara, nupiauti javai, ir artinosi ruduo.

Vieną popietį — Antanas jo niekada nepamirš — Margarita uždususi papasakojo, kad viskas sudėta į vežimius — ir lovos, ir kėdės, ir kiti daiktai — ir kad visi važiuoja atgal į miestą. Bet kitą vasarą ji vėl atvažiuosianti, būtinai, ir vėl padėsianti ganyti.

Pasakiusi visa tai, mergaitė uždėjo rankas ant piemens pečių, pabučiavo jį į skruostą ir nubėgo.

Pėdsekys

J. E. Cooper

(Tėsinys iš Nr. 13).

12. Laiminga pora.

Paskutinėmis dienomis Mabel turėjo tiek daug darbo, kad neturėjo laiko nė gedėti. Ji tik apverkė tėvą ir kai kada sudrebėdavo, kai ateidavo į galvą staigi Jenies mirtis ir visos baisios scenos, kurių ji buvo liūdininkė. Visomis jėgomis ji turėjo rūpintis Junithau. Jaunoji indėnė daugiau kaip parą stovėjo kaip suparaližuota; Mabel visai stengėsi ją nuraminti.

Trečios dienos rytą „Debesis“ turėjo pakelti bures. Jasperis buvo viską paruošęs, visi daiktai buvo sudėti. Mabel graudžiai atsisveikino su Junithau. Ant kranto gulėjo trys valtys, kurių viena liko Junithau, o kitomis turėjo nuplaukti keleiviai į „Debesį“. Pėdsekys ėjo į krantą, bet, atėjęs netoli valčių, paprašė abu lydinčius eiti paskui jį ir nusivedė juos prie parvartusio medžio kamieno. Jis atsisėdo, pasodindamas Jasperį vienoje savo pusėje, o Mabel antroje.

— Man kažin kas guli sąmonėje, ir jeigu tai turi išsipildyti, tai dabar kaip

tik laikas. Sėsk, Mabel, ir leisk tai padaryti mano širdžiai, kol aš dar turiu jėgų, nors tai man neapsakomai sunku.

Abudu klausantieji visai netikėjo, kad Pėdsekys galėtų turėti kažin ką galvoje, kas jį sunkiai kankintų. Todėl jie buvo labai nustebinti tokios Pėdsekio kalbos. Tai priminė Mabel mirusio tėvo valią, kad ji turi būti jo žmona. Ji norėjo prasidedančią kalbą nutraukti, nes esą nepatogu svetimo akyvaizdoje kalbėti apie šeimyninius reikalus. Bet Pėdsekys atsakė, kad jis kaip tik prie Jasperio norėtų tą dalyką aptarti. Mabel dar nieko nežinojo apie Jasperio meilę jai. Pėdsekys lygino save ir Jasperį ir priėjo išvados, kad nei vienas nei kitas nebūsią laimingi, jei Mabel jam, Pėdsekiui, teksianti.

Daug kartų Mabel mėgino nutraukti pasikalbėjimą ir pagaliau pastebėjo:

— Kam šitas žiaurus bandymas? Kam? Jasperis Vesternas apie tai nemano: jis nieko nesako, nieko nejaučia.

Bet dabar Jasperis negalėjo ilgiau išlaikyti. Nors jam tik vienas žodis „Mabel“ išėjo pro lūpas, bet tonas, kuriuo jis

tą žodį ištare, išdavė jo didelį susijaudinimą. Mabel, pusiau nesuprasdama, troško būti Jasperio mylima. Pėdsekys pakartojo savo klausimą — ir vienas žvilgsnis, kurį Mabel metė į Jasperį, davė jai suprasti, kad jis ją myli.

— Duodu jums laiko pagalvoti, — tarė Pėdsekys. Bet kai jis toliau pasakojo apie Jasperio jausmus ir apie tai, kad Mabel su juo būtų laiminga, mergaitė liko nugulėta ir puolė į Jasperio išskęstą glėbį.

— Jasperi, kodėl jūs tai nuo manęs slėpėte?

Besikalbant dviem mylimiems, praėjo apie valandą laiko, kuri jiems atrodė keletas minučių. Pėdsekys buvo tyliai nuėjęs ir dabar vėl palengva grįžo, paskenęs mintyse apie juos. Jis paaiškino Jasperiui, kad Mabel nuo šio laiko yra jo; jis privalo ją padaryti laimingesnę, negu jis, Pėdsekys, būtų padaręs, net labiausiai stengdamasis. Taip nuspręsti jam buvę labai sunku, nes apie tai, kas mums malonu, mes vis sprendžiame savo naudai. Taip pat jis manė gyventi kur nors ne toli jų: jis verčiau pamesias penkiasdešimt penktuosius.

— Bet, — tęsė jis toliau, — yra jau laikas atsisveikinti, nes Kapas yra nekantrus ir tuoj ateis mūsų visų ieškoti.

— Atsisveikinti? — sušuko Mabel.

Antaniukas stovėjo kaip stabo ištiktas. Viskas aplinkui ėmė keistai sukstis, kol visai užtemo ir jis pro savo apsiblaususias akis nieko nebematė.

Tą vakarą karvės vėl nustebusios žiūrėjo į piemenėlį, kuris, veidą užsidengęs rankomis, gailiai verkė.

Užėjo Didysis karas. Sumišo taikingi kaimiečiai, nebūdami tikri dėl ateinančios dienos. Nei dieną, nei naktį nerasdavo ramybės, bet klausėsi klaikaus patrankų dundėjimo ir prašė Aukščiausiojo pagalbos. Pagaliau šiek tiek apsirato, nurimo. Pradėjo dirbti kasdieninius darbus, kaip dirbė, ir gyventi savo rūpesčiais.

Jau vieneri, dveji, treji — net ketveri metai prabėgo po to, kaip Antanas Urbšaitis ganė bandą drauge su Margarita, bet pamiršti jis savo draugės negali. Jis regi ją sapnuose, galvoja apie ją išėjęs į laukus ir pina jai svajonių vainiką. Jis taip gyvai ją išivaizduoja, kad kartą, eidamas keliu, mato ją ateinančią iš tolo. Tada jo širdis džiaugsmingai suplaka, ir jis pats nepajunta, kaip pasileidžia bėgti. Pribėgęs stabteli ir pažvelgia į mergaitės veidą. Ta nustemba, nusišypso ir nueina toliau. O Antanas vis dar tebestovi kelyje ir nenori tikėti, kad tai buvo ne ji, o kažkokia svetima kaimietė...

Namuose Antanui gerai sekasi. Jis darbštus ir teisingas, jo akyse spindi skaisti šviesa. Ar dirbdamas laukuose, ar ruošdamasis namuose, jis elgiasi taip, kad Margarita, staiga įėjusi pro duris arba atbėgusi į laukus juo būtų

patenkinta. Ypač švarą jis labai pamėgęs, nes mergaitės žodžiai: „Kokios tavo juodos kojos!“ jam nuolat skamba ausyse.

Sekmadieniais, gražiai pasipuošęs, Antanas vienas ar su tėveliais eina į bažnyčią. Tada stebi didelius namus priešais ir vis tikisi rasti Margaritos pėdsakų.

Iš pradžių didžiųjų namų langinės buvo uždarytos, ir žmonės kalbėjo, kad mokytojas su savo šeima pabėgęs į Rusiją. Paskui atėjo vokiečiai, ir visas būrys kareivių apsigyveno laisvajame bute. Antanas girdėjo, kaip jie dainavo ir triukšmavo prie atdarų langų, ir jam būdavo skaudu, kad svetimi žmonės šeiminkauja Margaritos namuose.

Dar už kiek laiko pabėgėliai ėmė grįžti į namus, ir Antanas, eidamas miestą, kiekvieną kartą tikėjosi, kad vietoje svetimų kareivių pamatys mokytojo šeimą, grįžusią į savo namus. Laukė, laukė ir, pagaliau — sulaukė.

Jau iš ryto Antanas kėlė nepaprastai gera nuotaika. Širdyje buvo taip lengva, taip malonu... Lauke saulutė švietė, kaip tiktai sekmadienį gali šviesti, ir kregždės linksmai nardė ore.

Antanas dar rūpestingiau kaip paprastai apsirengė, dar daugiau susiukavo tamsius plaukus ir išėjo iš namų.

Kelyje į miestą skubėjo maldininkų ir maldininkių pulkai, bet Antanas nenorėjo skubėti: sieloje jis jautė didelę šventę ir kuo ilgiausiai norėjo ją jausti. Taip buvo savyje paskendęs, kad nepasveikino praeinančio kaimyno. Tas nustebęs pažvelgė į jį, patrau-

kė pečiais ir nutarė, kad Urbšaičių Antanas vis dėlto keistas vaikas.

Bet ir ilgiausias kelias baigiasi.

Priėjęs miesto ribas, Antanas sustojo, apsiavė kojas, nudulkino rūbus ir greitesniu žingsniu nuėjo bažnyčios linkui.

Pamaldų klausėsi atsidėjęs, ir vis jam buvo gera: ir kunigėlis malonus, ir giesmės gražios, ir žmonės tokie geri.

Pamaldoms pasibaigus, su visais žmonėmis išėjo į šventorių ir ėmė darytis. Priešais stovi didysis namas, saulės apšviestas, ir pro langą — pro langą žiūri ponias. Ką — ar jie grįžo? Ar jie tikrai grįžo?

Jau ketvirtą kartą Antanas praeina pro namus, vis laukdamas, kad durys atsidarys ir Margarita išbėgs į gatvę. Bet nieko neįvyksta.

Tada drąsi mintis ateina vaikinui į galvą:

— Eisiu ir pasiklausiu: juk neišvairys. O, gal, ji pati bus prie durų? Ar mane pažins? Būtinai pažins: juk aš tiek apie ją galvoju.

Jau Antanas patraukė skambučio rankeną, jau pasigirdo žingsniai už durų. Kas daryti: ar bėgti, ar pasilikti?

Durys atsidaro, ir aukšta ponias klausiančiu žvilgsniu žiūri į išbalusį vaikiną.

— Laba diena, ponias, — vos girdimai sako Antanas ir spaudžia kepurę rankose, — ar aš galėčiau pamatyti Margaritą? Aš esu...

— Margaritos nėra, — atsako ponias, ir šešėlis perbėga per jos veidą. — Ji

— Atsisveikinti? — pakartojo Jasperis. — Juk jūs nemanote mus palikti, mano bičiuli?

— Tai yra geriausia, Mabel; šiuo atžvilgiu tai yra geriausia, Jasperi. Pagal savo jausmus aš galėčiau jūsų bičiulystėje gyventi ir mirti. Bet protas man sako, kad aš jus turiu palikti. Jūs grįšite į Osvego fortą ir, kai tik atvyksite, būsite vyrai ir žmona. Tas viskas aptarta su ponu Kapu, kuris jau pasiilgęs jūrų. Aš grįžtu į miškus, pas savo Kūrėją. Eikš, Mabel, pabučiuok mane. Jasperis man nepavydės to vieno bučinio.

— Dievas telaimina jus, mielas Pėdekys, — sušuko Mabel, širdingai jį apkabindama. — Jūs atvyksite mūs aplankyti ir, kai būsite senas, aš jums rūpinsiuosi, kaip duktė.

— Taip, aš apie tai pagalvosiu. Būk laimingas, Jasperi. Eikime pas valtis, nes jums laikas vykti į laivą.

Kai jie atėjo pas valtis, Mabel atsiklaupė ir prašė Pėdekio ją palaiminti. Šis išpildė jos prašymą ir padėjo įlipti į valtį. Tada paėmė jis Jasperį už rankos ir nusivedė į šalį.

— Jūs esate bičiuliškas ir geros širdies, — tarė jis, — bet mes abu esame šiurkštūs ir laukiniai, palyginus su šiuo meiliu sutvėrimu. Rūpinkitės ja ir ne-

būkit šiurkštūs jai. Telaiko jus Dievas laimingą ir vertą tuo būti.

Valtis atsiskyrė nuo žemės; Pėdekys stovėjo ant kranto, pasirėmęs savo šautuvu, kol plaukiantieji pasiekė „Debesį“. Mabel verkė pasikūkdiodama ir žiūrėjo nesijudindama į tą vietą krante, kol tolis daugiau nieko neleido įžiūrėti.

13. PASKUTINIS PASIMATYMAS.

Pėdekys buvo pripratęs prie vienumos, bet kai „Debesis“ išnyko iš akių, jis vos galėjo susilaikyti. Niekados pasaulyje toks stovėjimas vienumoj jam nebuvo toks tuščias. Jis buvo pamažu pripratęs prie gyvenimo draugijoje, bet dabar visos viltys buvo išnykusios. Ir Čingachukas buvo kuriam laikui jį palikęs.

Ilgai jis stovėjo ant kranto, pasirėmęs savo šautuvu, ir žiūrėjo į ežerą, kol laivas pamažu išnyko. Giliai atsidusęs, jis pagaliau nuėjo nuo tos vietos. Nors jo mintys dar vis buvo užimtos Mabel ir Jasperiu, nuėjo tiesiai į tą vietą, kur Junithau sėdėjo prie savo vyro kapo. Jos tautos kalba, kuria Pėdekys laisvai kalbėjo, pradėjo ją raminti ir šaukti atgal į gyvenimą.

Junithau plaukai buvo nusidriekę per veidą; taip ji sėdėjo prie kapo ant vieno akmens, išmesto kasant duobę. Rodėsi,

kad ji nieko nemato aplink save; visos jos mintys buvo nukreiptos į tą vietą, kuri jos vyrą amžinai paslėpė. Jaunos moters skausmas kaip ir palengvino Pėdekio jausmus. Bet jos nuliūdimas buvo daug gilesnis.

— Junithau, — tarė jis švelniai, — tu nesi viena. Atkreipk savo akis ir pažvelk į bičiulį.

— Junithau daugiau neturi jokio bičiulio. Aštrioji Strėla nukeliavo į laimingas medžioklės lankas ir nė vieno neliko, kas ja rūpintųsi. Leisk Junithau mirti ant jos vyro kapo.

— Ne, Junithau, tai neteisinga. Ar tu tiki Manitū?

— Jis savo veidą paslėpė nuo Junithau, nes užrūstintas; Jis ją paliko, kad mirtų viena.

— Klausyk to, kuris raudonodžius gerai pažįsta, nors ir balto veido būdamas. Jeigu Manitū nori padaryti baltaveidžiui gera, siunčia jam skausmą, nes savo nelaimėse mes pažvelgiame į save ir tada geriausiai pažįstame, kas yra gera. Tu nesi pamesta, Junithau; vėliau mes apie tai daugiau pasikalbėsime.

Pėdekys įlipo į savo valtį, ir liūdinti moteris daug kartų girdėjo trinksint jo šautuvą. Kai atėjo vakaras, atnešė jis jai gerai paruoštą paukščių kepsnį.

sirgo džiova ir mirė Rusijoje... Bet pats kas esi, kad atsimeni mano dukrelę?

— Aš ganiau bandą Karšenaukoje, kai Tamstos ten vasarot. Margarita buvo tokia gera, su manim kalbėdavom...

Ponia ranka perbraukia per akis ir švelniu balsu kviečia Antaną užėiti. Bet jis atsisakinėja. Mat, jis tik taip sau... praeidamas... visai nenorėjęs trukdyti... ir už minutės jis jau gatvėje.

Bažnyčia tuščia. Tik kelios moterės prieš altorių klūpodamos poteriauja ir sargas besiruošdamas šen ir ten bėginėja.

Viename bažnyčios kampe, pačiame tamsiausiame kampe, stovi jaunas vaikinasis ir kovoja su pirmu sielos skausmu.



RADIO PUSVALANDŽIŲ KLAUSYTOJAMS.

Per gražiąsias vasaros atostogas visi buvome užimti vasaros darbais — stovyklomis, išskydomis, kelionėmis, plaukimais. Nebuvo laiko kada galvoti apie skautiškąsias radio sueigas, nes viena — patys radio sueigų vedėjai buvo užimti, antra — daugelis vasaros metu radio visiškai nesiklausė ir trečia — visi radio būrelio nariai buvo išvykę atostogų. Tačiau dabar, kai jau pasibaigė saulėtosios dienos, vėl turime kibti į darbą, nes radio programoje ir vėl pastebėjome įtrauktą 20-ties minučių skautų radio sueigą.



Nežinau, kaip skautų radio sueigos patikdavo gerbiams mūsų radio valandėlių klausytojams praėjusiais mokslo metais, nes tik keli teatsiuntė atsiliepimus dėl skautų radio sueigų vedimo. Šiais metais turėtume būti veiklesni. Būtų labai malonu gauti iš visų Lietuvos kampelių atsiliepimų, kaip patinka skautų radio sueigos, ko joms trūksta. Už tai būtų dėkingi kaip radio sueigų vedėjai, taip ir patys programų dalyviai. Vienas kitas naudingas patarimas gali patarnauti mums visiems.

Praėjusių mokslo metų skautų radio sueigų programą išpildyti labai daug padėjo Kauno skautų radio būrelio nariai, už ką jiems širdingas skautiškas ačiū. Tikimasi, kad ir šiais mokslo metais susilauksime buvusių radio būrelio narių nuoširdaus bendradarbiavimo. Taip pat manoma, kad prie šio darbo daugiau prisidės ir provincijos vienetai bei paskiri skautai, atsiųsdami gražiai ir įdomiai parašytus radio vaizdelius, eilėraščius, aprašymus ir kt. Būtų labai malonu susilaukti iš provincijos skautų, kurie išpildytų radio sueigų programą.

Visi turime stengtis, kad radio sueigėlės būtų malonios ir jaučios ne tik mums, bet ir kitiems radio klausytojams. Nepamirškime, kad — kai du stos, visados daugiau padarys.

Alius Z.

Taip praėjo vienas mėnuo. Junithau nenorėjo palikti savo vyro kapo; Pėdsekys bičiuliškai rūpinosi jos maistu, ir tik reikalingais žodžiais buvo jų pasikeista. Junithau miegojo vienoje palapinėje, jausdamosi visai saugi, nors Pėdsekys kiekvieną naktį praleisdavo gretimose saloje, kur buvo pasistatęs sau palapinę.

Bet medžiai numetė savo lapus, naktys pradėjo būti šaltos. Buvo laikas iškelti. Čingachgukas vėl pasirodė. Juodu ilgai kalbėjosi, ir Pėdsekys atrodė labai nusiminęs. Junithau priėjo prie jo ir sten-gėsi bičiuliškai suraminti.

— Dėkoju tau, Junithau, — tarė jis. — Tu darai gerai, bet tai negelbės. Mes turime iškelti iš čia rytoj. Tu keliausi su mumis.

Junithau sutiko. Sugrįžo ir visą likusį laiką praleido pas Aštriosios Strėlos kapą; prasėdėjo ten visą naktį. Ji siuntė savo prašymus Manītū, kad jos vyrui gerai sektųsi begalinėse medžioklių lankose, prašė kad leistų susijungti su juo Teisingojo šalyje.

Rytojaus dieną visi trys išvyko iš salos. Jie vyko dviem valtim; Junithau valtį paliko saloje. Jų kelias ėjo į vakarus; naktį apsistojo vienoje saloje. Kai jie pasiekė ežerą, jis buvo lygus ir ramus; tikra indėnų vasara buvo prasidėjusi laukuose.

Trečią dieną anksti jie priplaukė Osvego žiotis, beveik nieko nekalbėdami. Apie vidunaktį pirma plaukęs Čingachgukas sustojo vienoje mažoje įlankoje, kur jie rado „Debesį“. Netoli prie įlankos stovėjo naujas medinis namas, kuris savo išvaizda priminė jaukumą ir išteklių.

Jasperis stovėjo ant kranto ir, kai Pėdsekys priplaukė, jis jam karštai paspaudė ranką. Prie to vienintelio, bet širdingo pasisveikinimo Pėdsekiui nereikėjo tolimųjų klausimų, nes Čingachgukas jau anksčiau buvo viską papasakojęs.

— Kur ji yra, Jasperi, kur ji? — sušnibždėjo atvykusi; jis rodėsi iš pradžių nedrįsęs duoti šį klausimą.

— Ji laukia mūsų namuose, mielas drauge; Junithau irgi ten nuėjo.

— Junithau gali nueiti lengvais žingsniais, bet ji negali tai padaryti lengva širdimi. Tai jūs radote garnizone kapelioną, ir viskas buvo atlikta?

— Mes susijungėme po savaitės, kai jus palikome; ir Kapas po to tuoj išvyko. Jūs pamiršote paklausti apie savo bičiulį Sūrųjį Vandenį.

— Ne. Čingachgukas man viską papasakojo. Man taip malonu klausyti apie Mabel ir jos laimę. Juokėsi tas kūdikis ar verkė, kai atėjo iškilmingoji valanda?

— Buvo visko, bet...

— Taip, tai yra jos būdas: džiaugtis ir liūdėti... Kaip jūs manote, Jasperi, ar ji bendrai nors kartą toje savo didžioje laimėje pamanė apie mane?

— Aš žinau, ji dažnai manė, Pėdseky. Ji galvoja apie jus ir kalba kasdien, beveik kas valandą. Niekas jūs taip nemylė, kaip mes.

— Aš žinau, kad mažai kas mane taip myli, kaip jūs, Jasperi. Čingachgukas, tur būt, yra tik vienas asmuo, apie kurį aš galiu tai pasakyti. Dabar nėra jokio reikalo ilgiau gaišti. Vesk mane vidun, Jasperi, ir aš kentėsiu dar kartą, matydamas jos malonų veidą.

Mabel priėmė savo buvusį sužadėtinį didžiai nuraudusi; ji visa virpėjo taip, kad vos galėjo pastovėti, bet elgėsi laisvai, saviimi pasitikėdama. Pėdsekys liko ir sutiško vaišinamas. Čingachgukas buvo iš valties jau lig triobesio atėjęs, nuo kur ėjo takas į miškus. Jis čia ramiai laukė, kol ateis draugas. Kai paskutinisysis tai pastebėjo, pasikėlė atsisveikinti.

— Aš kartais pamanydavau, kad mano likimas yra kiek per kietas, bet ši moteris mane atvedė į protą.

— Junithau lieka čia ir gyvens su mumis, — pertraukė ją Mabel.

— Taip ir aš manau. Jei kas nors jos nuliūdina gali nuraminti ir priversti ją



Sąjungos centre

Tarybos Pirmioj

TARYBOS PIRMIJA GREIT PRADĖS DARBĄ.

Vasaros metu tarybos pirmijos nariai buvo išsivažinėję atostogų, dėl to posėdžiauti negalėjo. Kai kurie tarybos pirmijos nariai buvo išvykę į užsienį. Tarybos pirm. dr. Alekna, tarp tautinei skautų vadų konferencijai Olandijoje pasibaigus, buvo nuvykęs į Prancūziją, Šveicariją ir kitas šalis. Dabar jau beveik visi grįžo ir netrukus pirmija pradės svarstyti aktualiuosius mūsų s-gos reikalus, kurių prisirinko nemaža.

SVEČIAI IŠ SUOMIJOS.

Rugsėjo mėn. 9 d. vakare iš Rygos atvyko į Kauną Suomijos skautų organizacijos (Suomen Partiopoijat) vadų rengimo dalies vedėjas inž. kapit. Lauri Vuolasvirta. Jo atsilankymo tikslas — susipažinti kaip sutvarkytas pas mus vadų lavinimas, vilkiukų judėjimas, ūkio dalykai ir kita.

Seserijoj

GRĮŽO Į KAUNĄ SESERIJS VADĖ.

Seserijos vadė sktn. K. Žilinskiene vasaros atostogas praleido kaime, savo ūkyje. Kai prireikdavo sutvarkyti svarbesnius seserijos reikalus, atvykdavo į Kauną. Šiomis dienomis jau grįžo iš atostogų ir pradėjo uoliai rūpintis skaučių seserijos reikalais. O tų reikalų, artėjant tautinei stovyklai, vis daugėja. Taigi įgytos per vasaros atostogas naujos jėgos labai pravers.

VYRIAUSIOJI VADIJA DARBĄ VĖL PRADĖJO.

Vasaros metu seserijos vyriausioji vadija neposėdžiaudavo, nes daugumas jos narių buvo išsivažinėjęs atostogų. Dabar jau beveik visos skyrių vedėjos sugrįžo į Kauną ir vėl prasidėjo normalus darbas. Šiomis dienomis įvyko pirmasis poatostoginis vyriausios vadijos posėdis, kuriame apsvarstyti patys skubiausiai seserijos reikalai.

Brolijoj

TVARKOMI VADŲ KURSŲ REIKALAI.

VI-jų skautų vadų kursų, įvykusių pereitais metais, dalyviams, kurie parašė visus darbus, stovyklavo ir atliko vadovavimo praktiką, vadų lavinimo skyrius greit išsiųs baigiamojo darbo temą. Baigiamąjį darbą sėkmingai parašęs, bus laikomas baigusių kursų. Tiems kursininkams, kurie visų darbų dėl kokių nors rimtų priežasčių dar neatliko, vadų lavinimo skyrius išsiuntinėjo raštus, ragindamas nebaigtus darbus sutvarkyti iki š. m. lapkričio mėn. 1 d.

VII-jų skautų vadų kursų, kurie įvyko šią vasarą Pažaisly, dešimčiai dalyvių jau leista pradėti vadovavimo praktiką.

KAIP VYKO PEREITAIŠ MOKSLO METAIS SKAUTŲ INSTRUKTAVIMO DARBAS.

Skautų brolijos instruktorius pskn. P. Neniškis per praėjusius mokslo metus aplankė per 50 skautų vienetų, kuriems davė praktiškų patarimų skautiškosios veiklos klausimais.

Lankydamas vienetus brolijos instruktorius įvairiomis susisiekimo priemonėmis atliko apie 7000 km kelio.

UTENOS TUNTAS JAU BAIGĖ VILNIAUS PASŲ REGISTRACIJĄ.

Nuo š. m. sausio mėn. 1 d. ligi spalio mėn. 1 d. visoje Lietuvoje vykdoma pirmoji Vilniaus Geležinio Fondo rėmėjų registracija. Šiame darbe skautai dalyvauja organizuotai.

Tuntai ir vietininkijos visus registracijos lapus (užpildytus ir neužpildytus) ir gautus Vilniaus pasus, kuriuose įlipinta ženklelių ne mažiau kaip už 3 litus, ligi spalio mėn. 5 d. prisiunčia brolijos vyriausiai vadijai.

Šį darbą jau gražiai atliko Utenos skautų tuntas, atsiuntęs visus registracijos lapus, kuriuose įregistruoti 123 Vilniaus pasai; iš jų tarpo 9 galės dalyvauti dovanų laimėjime.

Laukiama neatsilikant ir kitų tuntų bei vietininkijų.

panorėti gyventi, tai galite padaryti tik jūs, Mabel, nors aš nesu visiškai tikras, kad tas jums pavyks. Be giminės, be vyro... Tai nėra lengva iškęsti tuos abudu smūgius. Bet, ką aš galiu padaryti su kitų žmonių vargu ir nelaime, lyg kad aš pakankamai neturėčiau savo paties skausmų? Nekalbėkite man, Mabel; nekalbėkite man, Jasperi. Leiskite man ramiai eiti savo keliu, kaip vyrui pridera. Aš mačiau jūsų laimę, o tai yra daug, ir aš galėsiu savo paties vargus juo geriau išvargti. Štai mano ranka, Jasperi, paspausk ją. Tai yra vyro ranka; dabar, Mabel, jūs ją paspauskite. Ne, jūs to neprivalote daryti, — tarė jis, kai ji norėjo pabučiuoti paduotą ranką ir ją savo ašaromis suvilgė. — Tai jūs neturite daryti.

— Pėdsekys, — paklausė Mabel, — kada mes jus vėl pamatysime?

— Ir aš apie tai galvojau. Taip, ir aš apie tai galvojau. Kai ateis laikas, kada aš galėsiu į jus žiūrėti, kaip į seserį, kaip į kūdikį, tada, tikėkite tuo, aš sugrįšiu. Lengviau bus mano širdžiai pamatyti jūsų laimę! Jeigu aš to padaryti negaliu, tai likite sveiki. Seržantas klydo, taip jis klydo...

Tai buvo paskutiniai žodžiai, kuriuos Mabel ir Jasperis kada nors iš Pėdsekio burnos girdejo. Jis apsigrįžo ir tuoj buvo

netoli savo draugo. Šis, jį pamatęs, pamė savo našulį ant pečių ir dingo tarp miško medžių, nelaukdamas jo visai prieiniant.

Mabel, Jasperis ir Junithau ilgai žiūrėjo į atsitolinantį; jie laukė paskutinio jo žvilgsnio, bet Pėdsekys nepažvelgė atgal. Jiems rodėsi, kad jis lyg kratė galvą, kaip tas, kuris dreba nuo kartaus jausmo, ir mosavo atsitolindamas ranka, kaip tas, kuris žino, kad yra sekamas. Bet jis stipriais žingsniais ėjo į priekį ir išnyko miške.

Ne tik Jasperis, bet ir jo žmona niekad daugiau nematė Pėdsekio. Jie dar vienerius metus liko ant Ontario krantų, ir pagaliau ilgi Kapo prašymai, kad jie atvyktų pas jį į Naujorką, nuvedė juos ten, kur Jasperis ilgainiui pasidarė įžymus ir turtingas pirklys.

Triskart per kelerius metus gavo Mabel dovanų brangių kailių; jausmai sakė jai, iš kur tos dovanos yra atėjusios, nors ten jokio vardo nebuvo parašyta.

Jau po daug metų, kai ji buvo keleto vaikų motina, turėjo progos nuvykti į šalies vidurį. Lydima savo sūnų, kurių vyriausias jau galėjo būti jos gynėjas, atvyko ji ant Mohauko krantų.

Tuomet ji pastebėjo vieną vyrą su savotišku rūbu, kurs su tokiu dėmesiu į ją

žiūrėjo, kad ji net panorą sužinoti jo verslą ir būdą. Jai buvo pasakyta, kad jis esąs geriausias apylinkėje medžiotojas (tai buvo jau atsiskyrus Valstybėms nuo Anglijos), nepaprastai teisingas ir savotiško būdo vyras. Jis esąs visoje šalyje žinomas „Naginėtojo“ vardu.

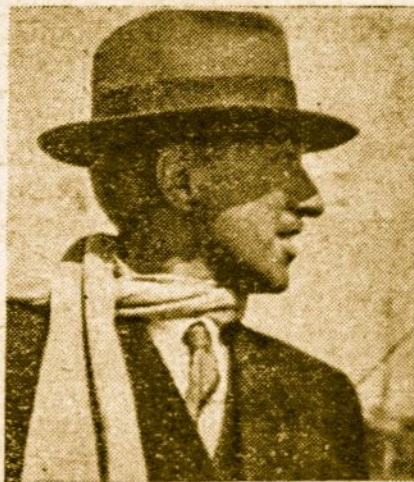
Daugiau tyrinėti Mabel Western negalėjo. Žvilgsnis iš toumos ir savotiškas nepažįstamo medžiotojo elgesys buvo keleto jos nemigo naktų priežastis ir metė ant jos dar vis meilaus veido tamsų šešėlį, kurį daugelis dienų negalėjo išdildinti.

Apie Junithau Pėdsekys teisingai spėjo. Ji mirė dar Westernams gyvenant ežero krantuose. Jasperis nuvežė jos kūną į salą ir palaidojo šalia jos vyro — Aštrosios Strėlos.

Galas.

Sielos stiprumas laisvės kėlionėje tiek pat sveria, kiek šviesa arba mokslas: juo vienu žmogus negali tapti doras. Taigi jaunuomenė reikia ne tik mokyti, bet ir auklėti.

A. Smetona; raštai, III t. 271 psl.



Didelis mūsų bičiulis ats. brig. gen. T. Daukantas, „pagautas“, kai laive atsidėjęs jūrą stebėjo.

Akademinių skautų jaunimo padangėje

Isisteigė studentų jūrų skautų laivas.

Susidomėjimas jūra ir sveiku bei įdomiu vandens sportu Lietuvoje vis didėja. Tad nenuostabu, kad pastaruoju laiku steigiasi daug naujų jūrų skautų vienetų. Mūsų jaunimo tarpe nepaliko abejingi ir studentai. Štai, šį pavasarį Kaune įsisteigė studentų jūrų skautų L. K. Mindaugo laivas, kurį globoti maloniai sutiko p. jūrininkystės inspektorius ats. brig. gen. T. Daukantas.

Kol kas laivas jau turi įsigijęs būrinę-irklinę jolę, kuria laivo nariai nuolat raižo Kauno apylinkių Nemuno vandenį. Savo jolę laivas jau yra atlikęs ir didesnių kelionių, tarp kurių ypač pažymėtinas tolimesnis plaukimas Kaunas — Klaipėda. Artimiausiu laiku laivas numato dar įsigyti mokomąją irklinę valtį ir dar vieną būrinę jolę, nes laivo narių skaičius smarkiai auga.

Malonu pažymėti, kad visuomenės organizacijos naujam laivui rodo pritarimą ir net me-

džiagiškai paremia. Čia paminėtinos šios pašalpos: akc. b-vių „Lietuvos Baltijos Lloydas“ ir „Maistas“ po 50 lt. ir akc. b-vės „Pienocentras“ — 25 lt.

Tikėdamiesi ir tolimesnės visuomenės paramos studentai jūrų skautai drąsiai žiūri į ateitį ir tikisi galėsia tautinės stovyklos jūrų skautų varžybose tinkamai atstovauti Lietuvos studentiją.

Stud. jūr. skautų L. K. Mindaugo laivui vadovauja studentai teisininkai J. Noreika ir St. Tomaševičius.

Bangpūtis.

Skautų ir skaučių tuntuose

BIRŽŲ SKAUČIŲ TUNTAS.

Ką mes veikėme 1936—37 mokslo metais.

Biržų tunto skautės, pradėjusios skyrium nuo skautų dirbti, iš pradžių bailiai žvelgė į ateitį, nes maža teturėjo prityrimo ir neturėjo nė vieno cento pinigų. Bet toliau, kai kurių pasišventusių ir energingų skaučių dėka, parodė savo veikime daug gyvumo.

Buvo sušauktos kelios tunto sueigos, minėta su pasirodymais ir paskaitom įvairios šventės. Prieš Kalėdas ir Velykas buvo šelpiamos neturtingos šeimos maisto produktais. Motinos dienos proga, pačių skaučių suaukotais pinigais buvo sušelpa per 20 neturtingų motinų bliūzelėmis ir skarytėmis. Be to, nuo kovo mėn. 15 d. ligi gegužės 15 d. buvo surengti motinos

ir vaiko sveikatos kursai. Kursuose nemokamai dėstė gyd. Viliūnienė. Gyd. Viliūnienė dėstė labai įdomiai ir aiškiai, todėl kursais susidomėjimas buvo labai didelis. Paskaitų klausyti sueidavo ne tik daug kas iš miesto, bet ir iš provincijos, nežiūrint blogo tuo laiku susisiekimo. Paskaitos būdavo sekma dienais. Kursai buvo surengti tikslu supažindinti skautes su motinos ir vaiko higiena, kad galėtų (ypač gyvenančios kaime) patarti neturtingoms motinoms.

Pavasari 30 skaučių stovykla-vo jungtinėje Šiaurės Lietuvos skaučių stovykloje Nidoje. Iš jų aštuonios buvo vyr. skautės. Šiais mokslo metais esame pasiryžusios dar energingiau dirbti.

P.

ŠIAULIŲ SKAUČIŲ TUNTAS.

Kaip veikia jaunesniosios skautės.

Pask. A. Galvonienė ap-lankė Kaulinių ir Šilėnų kaimų jaunesniųjų skaučių vienetus.

Kaulinių draugininkė skautė Bardauskaitė. Draugovė mišra, viso 37 jaun. skautai. Pask. A. Galvonienė nurodė, kaip vesti draugovės knygas, nes nebuvo rasta užvestų knygų. Įspūdys vidutinis.

Tas pat ir **Šilėnų** draugovėje, skirtumas tik toks, kad jau kai kurios knygos buvo užvestos. Draugininkė F. Černiauskaitė. Yra 20 jaun. skaučių.

Ateities darbo planai.

Š. m. rugpiūčio mėn. įvyksiamie Šiaulių skaučių tunto vadijos posėdy dalyvavo tuntininkė Fledžinskienė ir visos pareigūnės.

Tuntininkė pageidavo, kad

ateity skyrių vadės darytų atskirus posėdžius, kuriuose tartųsi visais veiklos klausimais. Bendrus tunto vadijos posėdžius manoma šaukti tik ypatingais atsitikimais. (Kažin ar tai gera? Red.). Tame pat posėdy buvo kalbėta apie praėjusią tunto stovyklą ir apie ateinančią — tautinę stovyklą. Taip pat tuntininkė pageidavo, kad vienetų vadovės daugiau praktikuotų vienetuose konkursus, kurie dažnai duoda gražių vaisių.

Dar nutarta, kad skautės tobulintųsi kurioje nors svetimoje kalboje, pav., anglų, prancūzų. Manoma sudaryti keletą grupių skaučių, norinčių mokytis svetimųjų kalbų.

Kai kurios skaučių tunto pareigūnės nori atsistatydinti, bet kol kas dar neaišku, kaip šis klausimas išsispres.

Sesuo Vaiva.

Marijampolės skautų vyčių „Eimučio“ būrelio nariui pasklt. ŠILINGUI STASIUI

ir

paskaut. BAKŪNAITEI IRENAI,

sukūrusiems skautišką šeimą, linkime gražios ateities.

Skautų vyčių „Eimučio“ būrelio vadovybė ir skautai.

ŠIAULIŲ SKAUTŲ TUNTAS.

Lankėmės Kaune.

Rugpiūčio mėn. 21-22 d. miesto skautų „Kęstučio“ draugovės skautai buvo suruošę ekskursiją į Kauną, kur apžiūrėjo: br. Tilmansų vinių ir indų fabriką, „Spindulio“ spaustuve, „Drobės“ fabriką, medicinos fakultetą, neseniai pastatytą karininkų ramovę, pilį, bažnyčias, karo mokyklą ir kt. įžymesnes vietas.

Ekskursijai po Kauno miestą vadovavo pschn. Vac. Žigas (d-vės garbės narys ir Kauno rajono vadijos sekretorius) ir sk. vyt. Kl. Bubelis (VI-sios d-vės dr.-kas).

Ekskursantai nuoširdžiai dėkoja vadovams, kurie be supažindinimo su Kaunu dar suteikė nemokamai maistą ir nakvynę.

Tas pačias dienas dalis d-vės skautų lankėsi Dotnuvoje, Klaipėdoje ir Joniškioje, kur taip pat apžiūrėjo įžymesnes vietas.

Nauji pasirizimai.

Rugpiūčio mėn. 28 d. 7 pr. mokykloje įvyko tunto vadijos posėdis, kuriame nutarta tinkamai atšvesti 8 rugsėjo, padaryti tunto sueigą, aktingai prisidėti prie Vilniaus pasų registracijos,

įsteigti sporto sekciją, plačiai supažindinti skautus su tautine stovykla, atidaryti keletą kurselių skiltininkams, inspektuoti vienetus, praveisti egzaminus ir kt.

Miesto d-vės daug ekskursavo.

Šiaulių miesto skautų „Kęstučio“ d-vė ir skautų ugniagesių „Florijono“ d-vė visą vasarą daug ekskursavo: lankėsi Panevėžyje, Linkaičiuose, Radviliškyje, Šatrijos kalne, Kuršėnuose, Juczapavoj, Šaukėnuose, Kurtavėnuose, Kužiuose ir kitur, tuo arčiau ir geriau pažindami Lietuvą.

Ruošiamės tautinei stovyklai.

Miesto skautų „Kęstučio“ draugovės skautai per d-vės bei skilčių sueigas supažindinami su tautine stovykla, pareigūnais, darbu ir kt. Be to, d-vės garbės narys pschn. Vac. Žigas ruošia vartų, papuošimų eskizus - projektus ir kt.

Į tautinę stovyklą, buvusiems draugovės vadams padedant, numatoma draugovės lėšomis išleisti 20-tį skautų.

Marela.

Amerikos Jungtinių Valstybių skautų tautinės stovyklos aprašymo, kurį norėjome idėti šiame numery, nebedėjome todėl, kad teko pataupyti vietą Olandijos pasaulinėje stovykloje buvusių skautų ir po Prancūziją ir Olandiją važinėjusių mūsų skaučių kelionės įspūdžiams. Amerikoje buvusių skautų kelionės aprašymo tęsinį rasite kitame numery.



Vėl aidės dainos!

Bėga dienos, lyg vanduo upeliu,
 O su jom drauge ir vasara žalia.
 Ko dabar taip liūdna, ko taip širdį gelia,
 Kažin ko esti taip ilgu, nejauku?..
 Tai linksmos buvo dienos ten laukuose,
 Kai skambėjo dainos ošiančiam šile;
 Kai žiedai šypsojos, užavo uosiai,
 Ir laukuos skrajojo vasara žalia.
 Nuo dainų skrajūnių tuomet plyšo gojai,
 Jaunatve spindėjo mūs linksmi veidai;
 Palapinių kaime kai laužai liepsnojo,
 Tu tada čia laimę žydinčią radai.
 Bet prabėgo dienos, lyg vanduo upeliu,
 O su jom bėga ir vasara žalia,
 Liūdi žalias uosis prie dulkėto kelio,
 Liūdi ir pušėlė ošiančiam šile...
 Greit vėl nuneš laikas šias dienas su savim,
 Vėl palaukių laimę pas mus ateis —
 Palapinių kaime vėl mes džiaugsmą rasim,
 Vėl aidės mūs' linksmos dainos pagiriais!

Skautė Adelė Žemaitytė.

PAS LIEPOJAUS LIETUVAITES SKAUTES

Ką mes, sesės, žinom apie lietuvaites skaites užsieny? Tur būt, neperdaugiausia. Todėl juo įdomiau ką nors sužinoti. Mat, aš sprendžiu apie tai pagal save.

Kai aš prieš keletą dienų, beveik netikėtai patekau į Liepoją, nusprendžiau būtinai surasti ką nors iš lietuvaikių skaučių Liepojuje ir pasiteirauti, kaip joms sekasi. Surasti, pasiteirauti, bet kaip? Juk aš neturėjau jokio adreso. Pagaliau, jau paskutinę mano buvimo Liepojuje dieną užėjau su reikalais į Lietuvos konsulatą. Ten mane ne tik maloniai painformavo apie lietuvių koloniją Liepojuje, bet pasakė ir skaučių draugininkės adresą ir padėjo su ja susitikti.

Taigi, mano gerų pažįstamų liepojiečių, kurie bijojo, kad aš nepasiklyčiau jų didžiam mieste, palydėta, ėjau sutartu laiku pasimatyti su Liepojaus lietuvaikių skaučių draugininke. Palikusi palydovus ant kiemo, skubu laiptais aukštyn. Draugininkė sesė Liucija Veinertaitė pasitinka mane su tikrai skautišku lietuvišku nuoširdumu. Sodina, vaišina obuoliais ir saldainiais, pasakoja. Papasakoja, kad Liepojaus lietuvaikių skaučių draugovė susidedanti iš dviejų skilčių, be to, esanti dar ir vyresniųjų skaučių skil-

tis. Iš viso draugovėje esančios 24 skautės. Skautės aktyviai dalyvaujančios Liepojaus lietuvių kolonijos kultūriniame gyvenime ir stengiasi pačios jį judinti. Be abejo, yra ir sunkumų. Sunku kartais skautėms uniformą įsigyti — tėvai neturtingi, o uniforma gana brangi. Sunku, kad nėra platesnės lietuvių visuomenės paramos. Sunku, kad maža lietuviškos skautiškos ir šiaip literatūros. Čia sesė draugininkė pažymi, kad iš vienos draugovės liepojetės skautės gavusios lietuviškos skautiškos ir šiaip literatūros. Be to, jos gaunančios „Skautų Aidą“ ir „Skautybę“. Sesė džiaugėsi girdėdama, kad ir „Vadovė“ vėl atgijusi, tik, deja, ji jos dar negavusi.

Į mano klausimą: — koku būdu Lietuvos skautės geriausia galėtų parodyti joms savo nuoširdumą ir domėjimąsi, sesė draugininkė pareiškia:

— Atsiunčiant skautiškos ir kitos lietuviškos literatūros, tai vienas dalykas.

Lietuviškos literatūros jos dar toli gražu neturinčios per daug, ir ji joms daug padėtų jų skautišrame lietuviškame darbe.

Kitas pageidautinas dalykas, kad atsirastų Lietuvoje skaučių, norinčių susirašinėti su liepojetėmis, pavyz-

džiui, skiltininkės su skiltininkėmis, skautės su skautėmis.

Liepojaus lietuvaikių skaučių draugovė, vadinama 33-ja draugove, priklauso Latvijos skaučių organizacijai ir eina bendrą tos organizacijos nustatytą programą, dalyvauja bendrose stovyklose. Tačiau, jei tik draugovei pasiseka gauti atskirą palapinę, jos stengiasi ją įrengti savaip, lietuviškai ir tokiu būdu garbingai ir sėkmingai reprezentuoja lietuvaites.

Dar žodis po žodžio, o laikas bėga. Atsimenu, kad aš turiu skubėti ir kad manęs už durų laukia, nesulaukia. Bet dar norėjusi šį tą paklausti, sužinoti:

— Ar yra ir lietuvių skautų draugovė Liepojuje?

— Buvo ir skautų draugovė, dar net ir skaitlingesnė kaip skaučių, ir tada buvo daug įdomiau, bet dabar ji nebeveikia — nėra kas vadovauja.

— Tai gaila. O ar dažnai jus kas iš Lietuvos aplanko?

— Pasitaiko šiaip žmonių, bet iš skautų—skaučių labai retai kas.

Dar paprašiau kokios jų draugovės nuotraukos ir gaunu štai šią nuotrauką, kurią jūs čia pat matote — Liepojaus skautės lietuvaitės su svečiais draugovės 8 metų sukaktuvių proga, 1936 m. spalio 25 d.

Be abejo, aš per tas 35 minutes, kurias ten praleidžiau, nespėjau iki smulkmenų viską sužinoti — tokia dar neprityrusi aš žurnalistė. Tikiuosi, kad ateity turėsime progos daugiau išgirsti apie lietuvaites skaites, kurios yra užsieniuose.

Aš gi atsisveikinau su maloniaja sese draugininke Veinertaitė lydimame ne tik jos nuoširdžių gerų linkėjimų, bet ir gilaus pajautimo, kad liepojetės skautės lietuvaitės, o kartu su jomis ir kitos lietuvaitės skautės, gyvenančios užsieny, parodo, kad mūsų tautos jaunimas pagaliau suprato, kad negražu gėdėtis ir negerbti savo tautos, kas nekartą pagrįstai buvo primetama lietuviams.

Sesės, kurios norėtų susirašinėti su liepojetėmis, gali rašyti man vyr. skaučių vadijos adresu arba sesei Veinertaitėi, Uliča iela 67, Liepaja, Latvija.

Vyr. skilt. D. Inkenaitė.



Liepojaus lietuvaikių skautės su savo svečiais, kurie buvo atvykę į jų 8 metų sukaktį minėjimą.

A. LAUCIENĖ.

PO SVETIMUS KRAŠTUS LIETUVOS VARDĄ GARSINANT

Išpūdžių iš mūsų skaučių šios vasaros kelionių po Prancūziją ir Olandiją nuotrupos.



Mūsų skautės uždeda vainiką ant prancūzų Nežinomjo Kareivio kapo. Apačioje — skautės tautiniuose rūbuose.

A. Laucienės nuotr.



— Na, tai seserijos vadė leido Tau vienai uniformoje vykti į užsienius, nors paprastai skaučių po vieną į užsienius nenori išleisti, — pranešė man linksma žinia seserijos vyr. vadijos propagandos skyriaus vedėja pasktn. Ševelinskaitė.

— Aš esu labai dėkinga seserijos vadei už parodytą man pasitikėjimą, kurį aš labai vertinu, bet vyksiu drauge su jumis, nes atostogas gaučiau anksčiau, kaip buvo žadėta.

Taip aš, žadėjusi šią vasarą vykti į svetimąsias šalis viena, išvykau drauge su kitomis skautėmis, kurios važiuo į Prancūziją. Ir nesigailėjau, nes drauge keliaudama patyriau daug įdomių dalykų.

*

— Eine, zwei, drei... sieben, — girdžiu pro miegus jau trečią syk skaičiuojant vokiečių konduktorių pakeliui į Berlyną.

— Aišku, tik septynios, o kupe skirtas aštuoniems žmonėms. Turit priimti dar vieną žmogų — girdžiu jį piktai dėstant.

— Ne, mūsų yra aštuonios. Ei, lysk iš pasuolės, nes netiki, kad mes aštuonios, — ėmė mane kumščiuoti kažkuri iš sesių.

Dabar tik pasijutau begulinti po suolu. Mat, vakare panorome nors truputį prisnūsti. Kurios nesutalpome ant suolų, pasiklojusios antklodės sugulėme ant grindų. Taip aš ir atsidūriau prieš rytmetį pasuolėje.

Taigi tokiose sąlygose teko keliauti. Ir vis tik buvo smagu.

*

— Sveikos, sesės, sveikos, — pasigirdo linksmas sktn. Šeponaitienės balsas. Ji mus sutiko tik atvykus į Paryžių geležinkelio stotyje.

Apsigyvenome studenčių namuose, Raspail bulvare, kur jau radome sustojusias kitų valstybių skautes: anglės, čekės, belgės.

— Tas „čendžiavimas“, tur būt, dabar visame pasaulyje madoje, — pastebėjo pasktn. Ševelinskaitė, pamąčiusi mano palto atlapoje vietoje rūtelės dobilo lapelius. — Kuomet ir suspėjai?

Tikrai keista buvo. Tebuvo praėję koks 10 minučių nuo to, kaip atvykome į Paryžių. Ženklelį išmainiau stotyje su viena prancūze skaute, nors tų mainikavimų nemėgstu ir nepraktikuojau. Simpatinga mergaitė, labai patiko jai mūsų rūtelė ir užsispyrė prašyti, kad mainyčiau. Kaip gi čia dabar atsisakysi atvykusi į Paryžių — svečiuosna. Sumainiau. Smagu buvo, kad mūsų ženklelis kitų kraštų skautėms patinka.

*

Vakare mus jau atlanko dvi prancūzių skaučių vadovės: Marcelle Schneider — Dižono (Dijon) skaučių tuntininkė ir Ninon Weyl — Paryžiaus skaučių tuntininkė. Jos grožėjosi mūsų atsivežtais lietuviškais tautiniais kostiumais, o mes jas vaišino lietuviškais saldainiais „Skautė“. Kaip malonu, kad mūsų tautiniai kostiumai gražūs.

*

— Matai, tu. Aš noriu su tavimi susipažinti, — užkalbino mane vokiškai ten buvusių Čekoslovakijos skaučių vadė Šachlova.

Buvo tai kokių 17 metų geltonplaukė linksma mergaitė, mokanti kelias svetimąsias kalbas. Mane ji pavadino pirmą syk pamačius „tu“, ir iš karto ji man patiko. Susipažino ji ir su kitomis mūsų sesėmis, ir mes nuėjome pas čekes. Dainavome mes ir jos ir vienos kitoms plojome katučių. Taip išsismaginome, kad nebepajusdavome, kaip padainavusios pačios sau pradėdavome ploti. Iš to kildavo gardaus juoko. Štai ką reiškia skautiškas draugiškumas ir nuotaika!

*

Čia, kur mes gyvenome, studenčių namuose visą laiką ėjo didelis judėjimas: tai atvykdavo, tai vėl išvykdavo skautės. Su kai kuriomis mes susipažindavome, su kitomis užtekėdavome tik pro šalį einant pasisveikinti. Įdomu stebėti kitų valstybių skautes. Daug ko gali iš kitų ir pasimokyti.

Štai beveik visos kitų kraštų skautės: anglės, čekės, lenkės, belgės, prancūzės ir kt. į Paryžių atvykdavo savo stovykline uniforma ir čia sau laisvai trumpomis kojinitėmis ir sandaletais, vienplaukės po Paryžių

„vandrovodavo“. Mes, lietuvės, tuo nuo kitų ir skyrėmės, kad buvome „aristokratės“ — neturėjome stovyklinių uniformų.

— Ihr Litauerinen sind sehr korrekt, — pasakė man studentė austrė, p-lė Kreidl iš Vienos, kuri gyveno su mumis sykiu viename kambaryje.

Taip pasakė man su ja besikalbant. Nors niekas to negirdėjo — o man norėjosi, kad girdėtų, — tačiau buvo labai smagu.

*

Liepos mėn. 22 d. vakare prancūzės skautės tų namų, kur mes gyvenome, didžiojoje salėje surengė skautišką pasirodymą — laužą. Susirinko prancūzės, anglės, lenkės ir viena skautė buvo iš Javos salos.

Mes, apsirengusios tautiškais kostiumais, pašokome kelis tautiškus šokus ir padainavome liaudies dainelių. Kitatautės gėrėjosi mūsų lietuviškais kostiumais ir pasirodymu.

Atvirai pasakius, mūsų lietuviški kostiumai buvo labai gražūs. Kai kurios turėjome savus, kiti buvo skolinėti iš užsienių reikalų ministerijos. Kai mes jais apsivilkusios eidavome gatve, tai būrys žmonių iš paskos sekė ir klausdavo mūsų, iš kurios šalies esame.

Poros mūsų skaučių prancūzai dailininkai paprašė, kad leistų jų kostiumus paišyti. Nematėme reikalo nesutikti. Pas mus buvo viskas daroma, kad kaip nors išgarsinus labiau savo tėvynę. Laiko nesigailėjome, nors apskritai jis buvo brangus. Būdavo eini gatve, skubi, nes nori daug apėiti ir daug matyti, o čia keliolika skautų ar šiaip jaunimo vejasi — prašo autografų. Sustoji ir mielu noru įrašai į jo blanknoto lapelį žodį „Lietuva“.

— Nerašyk, vis vien numes, — pasakė man syki vieną mūsų skaučių.

Gal būt, bet aš rašydavau. Man nesvarbu buvo, kur pagaliau nudės savo užrašų knygele. Atrodė, jog bus gera, kad kitą sykį išgirdęs žodį „Lie-

tuva“ prisimins, jog kartą jau jį girdėjo — lietuvė skautė buvo jį įrašiusi jam į užrašų knygele.

*

— Šį vakarą skaučių pasirodymas tarptautinės parodos aikštėje — visą liepos m. 24 d. nepaliaujamai skamba balsai.

Kuo ir kaip pasirodysime, buvo jau Kaune aptarta.

21 val. apsirėngėme savo lietuviškais kostiumais ir nuvykome į parodos aikštę skirtą laužui vieta. Prisirinkę ne tik daug skaučių, skautų, bet taip pat gausiai ir publikos.

Pirmoje eilėje prancūzės skautės pašoko savo tautinį šokį, po to anglės. Atėjo ir mūsų eilė. Pradėjome daina „Močiutė mane barė“. Išėjo ne kaip ir publikai, atrodo, nepatiko. Dar sykį prisiminiau, kad mūsų liūdnosios liaudies dainelės neturi didesnio pasisekimo pas svetimšalius. Pašokome „Blezdingėlė“. Ši tai uždegė visus. Visi aplinkui susirinkę, nesuprasdami žodžių prasmės, rėkė — „tupėjo, tupėjo, tupėjo“, o aidas atsimušdavo tolimose parodos paviljonų sienose „ėjo“, „ėjo“...

Pašokus „Kubilą“, kilo didžiausias triukšmas — plojimas. Atsirado ir fotografas, kuris nesigailėjo magnijaus.

Pasibaigus laužui, mus apstojo didelis būrys skaučių ir prašė suvenirų. Kai nebeturėjome ką duoti, kai kurios pačios mėgino plėsti po galiuką mūsų lietuviškų kaspinių.

— Trés joli, trés joli (labai gražiai, labai gražiai), — sušunka prancūziškai prišokus prie manęs viena skautė, kai pasibaigė mūsų pasirodymas, metasi ant kaklo, pabučiuoja ir bėga tolyn.

Pažiūriu — tai besanti lenkaitė.

Einant į namus per visą parodos aikštę vis sutikdavome asmenų, kurie dar tebeniūniavo „tupėjo, tupėjo“.

Vakare mūsų ministeris Paryžiuje p. Klimas atsiuntė mums padėką už gražų pasirodymą.

*

— Mes, Lietuvos dukros, lenkiam savo galvas Tau, Prancūzijos Nežinomas Kary, — ir mūsų sesės uždėjo raudoną gladiolų puokštę, perrištą lietuvišku kaspiniu, ant Nežinomojo Kareivio kapo Etoil aikštėje. Pagerbėme tuos, kurie iškovojo šiai svetingajai šaliai laisvę. Prisiminė mūsų Nežinomojo Kareivio kapas, pagalvojau, kad tik ačiū jam mes šiandieną galime pagerbti prancūzų tautos laisvės kovotojus. Smagu ir graudu pasidarė. Smagu, kad laisvi esame, graudu, kad savo laisvę per maža branginame.

*

Išaušus liepos mėn. 26 d. rytui, mes turėjome persiskirti į du būrelius, tartum gervės: 14 mūsų skaučių „išskrido“ į pietus pasigrožėti aukštais Prancūzijos kalnais, o 3, tarp kurių buvau ir aš, į šiaurę — į Olandiją, pasaulinę skautų stovyklą Vogelzange.

— Turim pamatyti, kaip mūsų Karalius karaliauja svetur, — juokavome vykdamos į stovyklą.

*

Pas savo brolius pasijutome kuo



Lady Baden-Powell žiūri, kaip jai tinka lietuviškas žiurastas. A. Kutorgos nuotr.

ne kaip namie. Nors buvome žadėjusios daug keliauti po Olandiją, dabar negalėjome stovyklos beapleisti. Taip buvo čia jauku ir malonu, kad lietuviams ir čia gražiai sekasi garsinti savo tautos vardą.

— Lady, Lady, — atbėgo prie mūsų šaukdamas kažkas iš svetimtaučių skautų tuo laiku, kai mes kažką apie virtuvę triūsėme.

Mes supratome kas. Ieškoti berečių ir kitų uniformos reikmenų nebuvo kuomet, nes pamatėme, kad netoli mūsų lady Baden-Powell, kuri su savo dukterimi atvyko atlankyti mūsų skautų stovyklą. Nepaprasta garbė lietuviams. Ar nebus tai tik Palangos saskrydžio atgarsiai? Juk ir lordas Baden-Powell vėliau pro kitą, netoli mūsų mūsiškių stovyklavusių, skautų stovyklą tik pravažiavo, o pas lietuvius atėjo ir visą stovyklą apžiūrėjo.

Taip malonu jausti jos ranką savojoje ir matyti, kaip ji „taiko“ sau lietuvišką žiurastą, kurį jai padovanojome, o jos palydovės gėrėsi gautomis tautiškais juostelėmis.

*

Daug įdomių dalykų teko pamatyti ir išgyventi šioje kelionėje. Kai ką dar gal papasakosiu kuomet nors kitą syk.

Kas sykį buvo iškeliavęs svetur, tas žino, koks ilgesys traukia žmogų namo praleidus mėnesį, antrą kelionėje po svetimą šalį.

Smarkiau suplakė širdis, pamčius tėvynės laukus...

Skautininkai, įsigykite ir prailginkite liudijimus.

Brolijos reikalų vedėjas praneša, kad ne visi skautų vadai, pakelti į skautininkų laipsnius, turi skautininko liudijimą. Taip pat daugelis skautininkų nepratęsia laiku savo turimą skautininko liudijimą. Visiems primenama, kad jau pats laikas per tuntininkus išsiimti iš brolijos vyriausios vadijos skautininkų liudijimus. Norint išsiimti skautininkų liudijimus, reikia grąžinti, jei turima, ser. I liudijimą, pareikalauti iš brolijos vyr. vadijos skautininkų registracijos lapą, kurį užpildžius drauge su 2 nuotraukom ir registracijos mokesčiu (metams 5 lt. ir 1 lt. už liudijimą) siųsti skautų brolijai. Skautininkų liudijimų pratęsimą bei jų įsigijimą prašoma neatidėlioti, nes metinis mokestis turi būti sumokamas visvien, ar liudijimas imamas, ar ne ir ar jis pratęsiamas, ar ne. Šiuo metu brolijos vyr. vadijoje jau pratęsimi, tuntininkams tarpininkaujant, skautininkų liudijimai (ser. III) 1937/1938 metams.

P

„SKAUTŲ AIDA“ VĖL NEVISI BEGAUNA.

r

a

n

e

š

i

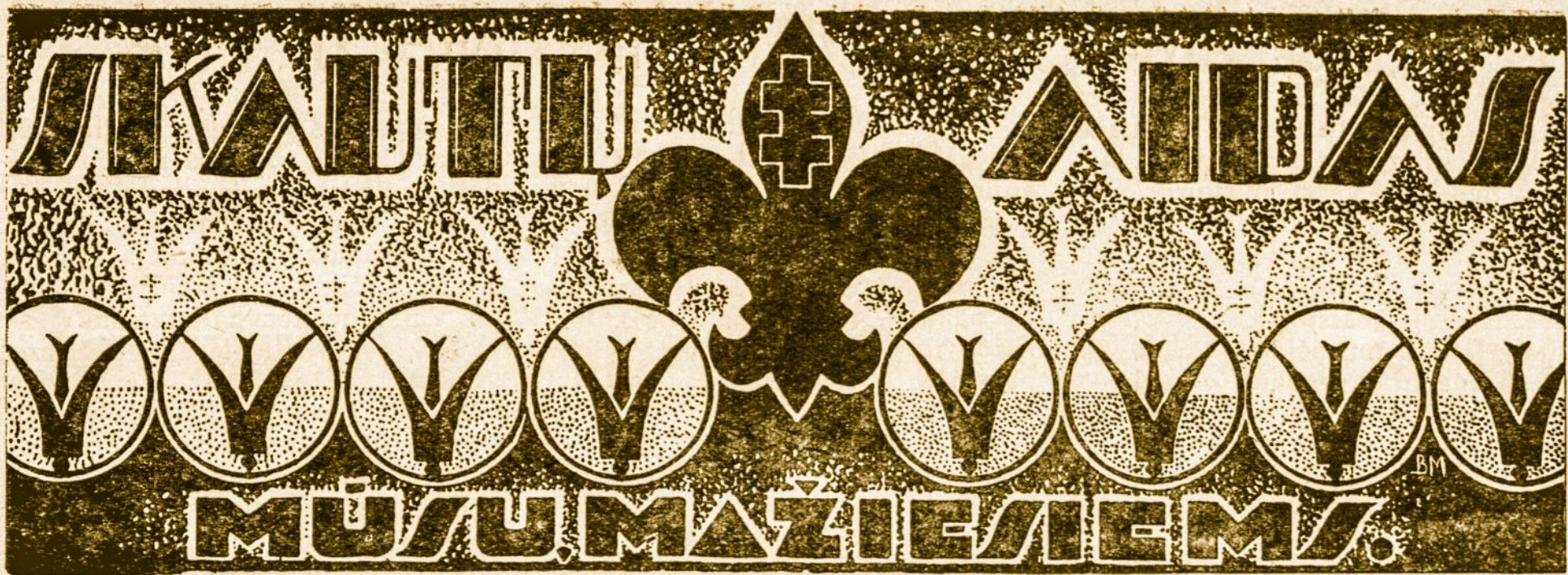
m

a

i

Administratoriaus pavaduotojas nusiskundžia, kad vis dar yra prenumeratorių, kurie pakeitę adresą nepainformuoja administraciją ir dėl to jiems siunčiamas laikraštis grįžta neįteiktas. Šiuo tarpu grįžta neįteiktas laikraštis siunčiant žemiau išvardintiems prenumeratoriams tais adresais, kurie čia nurodomi. **Kauniečiams:** 1) K. Aglinskui, Kauko 14; 2) J. Veličkai, Putvinskio 14; 3) G. Vaitiekaičiui, Poškos 14; 4) V. Gerulaitytei, Tulpių 15; 5) L. Vaseriui, K. Petrausko 22; 6) K. Biruliui, Laisvės al. 5, b. 3; 7) J. Jakubėnaitei, Žemaičių 53; 8) Malaščovui, Vyšnių 14; 9) J. Morkūnaitei, Pušynų 40 (Šančiai), 10) G. Gudauskaitei, Ivinskio 66 (Šančiai). **Kitų vietų:** 1) M. Mastakovaitei, Riga, M. Palisadu iela Nr. 11/13-13; 2) Z. Baranauskaitei, Klaipėda, Žalioji 17; 3) V. Maciūnui, Ukmergė, Miškų 22.

Administracija prašo tuos, kurie gali, aukščiau išvardintiems asmenims pasakyti, kad jie prašomi pranešti naują savo adresą. Kol nepraneš naujo adreso, laikraštis nebus jiems siuntinėjamas.



Brolijos atstovas pasktn. Nesavas.

Skyrių tvarko pasktn. V. Šimkus.

Seserijos atstovė sktn. Gudaitienė.

NAUDINGAI PRALEISTA SKAUTO DIENA

Kažkas yra pasakęs: „Vieną dieną naudingai praleisti yra daug daugiau, negu tą dieną nudirbti kažkokius milžiniškus darbus“. Naudingai praleista skauto—mokinio diena ir yra visa paslaptis jo gyvenime. Bet, kaip reikia praleisti dieną?

Iš ryto reikia keltis anksti, stengtis pakilti už kitus anksčiau. Pabudus, reikia greitai šokti iš lovos. Jeigu dar ima miegas, nuo staigaus judėjimo jis išsiblaškys, o, be to, dar stiprinsi ir savo valią.

Atsikėlus tuojau reikia sukalbėti rytmetinę malda, kuri turi stiprinti tavo dviasią dienos darbams.

Dabar atidaryk langus, kad išsivėdintų kambarys, pasiklok pats sau lovą ir pasidėjęs marškinius gerai nusiplauk šaltu vandeniu. Plaudamasis stenkis daugiau judėti, kad nesušaltum. Gerai išvalyk dantis ir nosį, nusišluostyk šiurkščių rankšluosčiu ir gerai įtrink odą — tuo sustiprinsi kraujo apytaką. Po to išvėdintame kambaryje padaryk rytmetinius mankštos pratimus, lavinančius galvą, krūtinę ir kvėpuojamuosius organus, pilvą, liemenį, apatinę kūno dalį, kojų staibus, lėtenas ir pirštus. (Tuos pratimus galima rasti „Skautybėje Berniukams“). Visa tai daryk su tikru noru ir visą laiką galvok apie tą, ką dirbi.

Atlikęs tai, švariai ir rūpestingai išvalyk savo rūbus, ir radęs kur nors praplyšusius, tuojau pat imkis siūlo su adata ir sulopyk. Likusiu laiku pakartok pamokas ir eik pusryčių valgyti.

Eidamas į mokyklą stenkis ir tada lavintis. Nesišvalgyk ir nesigražyk į šalis, bet stenkis vienu akies užmetimu viską pamatyti.

Nuėjęs į mokyklą sveikinkis ir būk su visais mandagus. Taip įgysi visų palankumą ir, reikalui esant, visi tau bus naudingi. Kada draugas prašo paaiškinti, neatsisakyk, jeigu tik moki, nes tuo pačiu lavinsiesi ir prisirengsi atsakinėti mokytojui.

Kada tęsiasi pamokos ir mokytojas aiškina, klausyk ir galvok nepraleisdamas nė žodžio pro ausis. Visa daryk noriai, nes tai tau palengvins mokytis.

Išgirdęs šaukiant pamokas atsakinėti, nevirpėk, bet atsikelk iš suolo ir drąsiai, su mintimi, kad viskas tvarkoj, nuėjęs pas mokytoją papasakok jam ką žinai. Pasakok neskubėdamas ir galvok, kad neišspruktų nė vienas neapgalvotas žodis. Šiaip mo-

kytojui klausinėjant iš vietos, nekilnok rankos ir tuo nerodyk savo draugams išdidumo, bet, atvirkščiai, būk ramus ir atsakinėk, kai mokytojas paklaus. Tuo būsi paslaptingesnis ir įdomesnis savo klasės draugams.

Grižęs iš mokyklos ir valgydamas pietus neskubėk ir nepersivalgyk. Pavalgęs, valandą ar pusvalandį stenkis nieko nedirbti ir nieko negalvoti. Vėliau ruošk pamokas. Neimk iš karto už lengvų dalykelių, bet čiupk už pačių sunkiųjų ir mokydamasis nesigailėk daug praleisti laiko, bet stenkis išmokti, kad ir menkiausią dalykėlį, ir visa, kas jau pamiršta ar dar neaišku, neatidėliodamas išsiaiškink. Baigęs sunkiasias pamokas, gali imtis lengvesnių, nes tada nėra tiek svarbu, jei tavo protas ir pavargęs bus. Eidamas gulti, neužmiršk sukalbėti vakarinės maldos ir padėkoti Aukščiausiam už visas suteiktas per tą dieną gėrybes. Padaryk trumpą tos dienos sąskaitą ir eik gulti.

Taip praleisti vieną dieną iš pradžių yra gana sunku, bet stengiantis praleisti vieną, o po to dar kitą, po kiek laiko pasijusi, kad esi įgijęs daugiau energijos, bei jėgų. Stenkis ir pasiseks!



Valgau, kad greičiau užaugčiau ir galėčiau būti naudinga tėveliams ir brangiai tėvynei.
„Moteris“ kliše.

LEDO ŽMOGELIAI IR IŠMINTINGOJI BITĖ

Atėjo pagaliau ir vėl gegužės mėnuo. Jau ir buvo pats laikas, nes labai vargo ir skurdo visi žvėrys, o ypač vabzdžiai. Drugeliai, visai nusiminę ir išbadėję, vos bepaskrido, rožių vabalėliai tiek maža turėjo maisto, kad jų pilveliai garsiau murmėjo ir užė, negu jų sparneliai skrendant, o karkvabaliai visi be išimties gavo reumatizmą nuo lietingo oro ir nuolatinio buvojimo drėgnaj žemėj. Visą kovo mėnesį lijo, o balandis ir ne daug ką geresnis buvo.

Blogiausia buvo didžiuliame bičių avilyje Katilėlių gatvėj. Visas milžiniškas judėjimas sustojo. Karalienė padėjo kiaušinėlių, darbininkės sutvarkė korius, išvalė jų akutes, paruošė maistą, kirmėlaitės išsirito ir puikiai augo, nes dar buvo skanaus liepų medaus. Tačiau, kai jaunųjų bitučių apetitas vis labiau didėjo, prasidėjo nelaimė! Lauke dienų dienas be perstojo lijo, ir nė viena gėlė visoj apylinkėj nesiryžo atidaryti savo žiedelio. Tokiu baisiu laiku išdrišusios išlėkti į orą bitės, neradusios nė krislelio žiedų dulkelių, grįždavo pusiau sušalusios, nuvargšios ir šlapios kaip vandens žiurkės. Nuo vyšnių ir kvapiųjų ievų krito sniego baltumo žiedų lapeliai, nė karto nematę saulutės. Žmonės aimanavo, kad būsią labai maža vaisių, o bičių vaikai mirė vienas po kito. Didžiulė bičių

ligoninė buvo perpildyta, ir vos vos užteko ligoniams skirto atsarginio, praeitais metais surinkto iš dobilų, medaus. Karalienė buvo labai nusiminusi, ir ministrai taip pat nebežinojo, ką daryti.

Pagaliau oras pasigailėjo, atėjo šiltos ir saulėtos dienos. Avilyje prasidėjo toks judėjimas, kad net akys raibo bežiūrint. Iki šiol bitės turėjo gėles prašyte prašyti, kad šios atidarytų savo žiedelius ir dovanotų truputį medaus sulčių, o dabar jos jau nebegalėjo spėti visų aplankyti. Soduose, parkuose, pievose ir pamiškėje, visur buvo daugybė žiedų ir įvairiausių gėlių. Tarnyba avilyje buvo griežtai nustatyta, ir darbo buvo tiek daug, kad bitės turėjo dirbti net viršvalandžius, o menkesnės vertės gėlės, kurios maža medaus duodavo, bet reikėdavo prie jų ilgai sugaišti, buvo visai išbrauktos iš aplankomųjų sąrašo. Joms buvo tik pranešta, kad, deja, neįmanoma pas jas nuvykti ir išnešioti dulkeles, tegu jos kreipiasi tiesiog pas mus.

Pačiame darbo įkarštyje atėjo alarmo žinia. Dangaus laikraštis pranešė, kad šeštadienį laukiama atvykstant į žemę ledo žmogelių, kurie pradeda savo apžiūrėjimo kelionę. Kilo baisiausias sumišimas. Didelis krūmas tamsiai mėlynų katilėlių, išgirdęs tokią baisią žinią, staiga visai išbalė. Gražio-

sios petunijos palangėje mėgino vėl sulįsti į žemę, nes jos norėjo pradėti augti tik praėjus ledo žmogeliams, o drugeliai virpėjo, pagalvoję apie naują, ateinančią šalčio bangą. Bičių karalystėje visi sujudė. Valstybės taryba buvo sukviesta į skubų pasitarimą, ir mažosios bitutės Nr. 367201 sumanymas vienbalsiai priimtas. Ji pasisiūlė su savanorių būriu padaryti ledo žmogelius nekenksmingus.

Baisusis šeštadienis atėjo. Nuo kalnų į slėnį nusileido su pašliūžomis trys ledo žmogeliai, ir jų sutikimui ėmė snigti. Ledo žmogeliai ieškojo gražios vietos, kurią norėjo pirmiausia aplankyti. Jie pasuko ta kryptimi, kur girdėjo garsenį triukšmą ir zirzimą, nes, aišku, ten buvo ir gražiausia. Tuo pasiškliudama mažoji bitutė Nr. 367201 paruošė savo planą. Su 5000 bičių ji nuskrido į didelę daubą, ir ten sukiojosi jos, nuolat skraidžiodamos ir zvimbdamos. Pankracijus, pirmasis ledo žmogelis, greit išgirdo bičių dūzgimą, pamojo abiem savo draugams, ir visi nuskubėjo į daubą. Ji buvo ilga, gili ir labai klaidi. Jie visą laiką girdėjo prieš save bites zirziant ir net manė jaučią medaus kvapą, tačiau dar niekur nesimatė nei gėlių, nei bičių, ir jie ėjo gilyn į daubą. Visą dieną jie taip buvo erzunami ir pykdomi. Vakare visos bitės buvo, tiesa, labai pavargusios, bet Pan-



Baigias dienos vasarėlės, greit nuvys ir šitos gėlės.

„Moteris“ kliše.



Berniukas: Ar gražiai dūduoju, pasakyk tuojau?! Šuniukas: Esu sužavėtas, au-au-au-au!

kracijus turėjo keliauti namo, nes jo diena jau buvo pasibaigusi. Atėjo Servacijaus eilė. Jį bitės nuviliojo prie didelio ežero, kuris, pamatęs ateinant ledų žmogelį, paširpo, ir jo paviršius tapo panašus į žąsies odą. Tačiau ten daugiau nieko bloga negalėjo atsitikti, nes šis ledų žmogelis neturėjo teisės paliesti vandenį. Šalną, kurią jis per naktį uždėjo, sunaikino šiltas pietų vėjelis. Mat, mažoji bitutė paprašė Afrikos drugelius smarkiai mojuoti sparneliais ir atpūsti šiltą orą. Murmėdamas ir plūsdamasis grįžo Servacijus namo. Trečiasis ledų žmogelis iš pradžių buvo gerai įmigęs, nes bitutė, jam bevakarieniauojant, įpylė į valgį — ledus—aguonų. Kai jis pabudo, jau švietė saulė, o šiaurys vėjas, kurį jis turėjo savo guminiame maiše, buvo dingęs. Bitės pradūrė tame maiše daugybę skylelių, ir iš smarkaus vėjo liko tik mažas švelnus vėjelis. Be to, bitės trečiąjį ledų žmogelį nuviliojo į urvą, kur buvo šaltinis. Tik čia jis atsikvošėjo. Pamatęs, kad ir iš jo pasityčiota, labai supyko ir sušaldė visą vandenį, bet tai niekam nepakenkė. Ledą urve užtiko apsukrus žmogus ir vasarą su juo padarė gerą biznį. Sugėdintas parkeliavo ir paskutinysis ledų žmogelis namo.

Išvertė R. K. A.



VĖŽLYS, KURIS MĖGO DAUG KALBĖTI.

Mėgiamiausias žmogus yra tas, kuris moka tylėti, klausyti ir apgalvoti savo atsakymus, nes ne iš žodžių, bet iš darbų sprendžiame apie žmogų.

Buvo kartą vėžlys. Jis gyveno prūde ir draugavo su dviem antimis, kuriom nuo ankstauro ryto iki vėlaus vakaro pasakodavo būtus ir nebūtus dalykus. Antys turėjo gerą širdį ir nieko nesakė, nors joms tos kalbos dažnai iki gyvo kaulo įgrįsdavo.

Atėjo karšta vasara. Saulė ištisas dienas kepino, o lietaus neiškrito nė lašo. Vanduo prūde pradėjo smarkiai džiūti, ir antys labai susirūpino. Pasitarusios nuėjo pas vėžlį ir pranešė jam, kad išskris ieškoti vandens kitoj vietoj.

— Nepalikite manęs! — sušuko vėžlys. — Ką aš be jūsų veiksiu? — ir jo akyse pasirodė didelės ašaros. Nustoti kantrių klausytojų tikrai nelengva!

— Kaip mes tau galim padėti? — pasakė antys, — juk tu nemoki skristi; jokių būdų negali vykti su mumis.

— Oi, nepalikite manęs, mielos draugės, — vėl sudejavo vėžlys, — aš jaučiu, kad mirsiu be jūsų.

— Aš jau sakiau, kad antys turėjo labai gerą širdį: jos ir šį kartą buvo draugiškos. Paėmusios lazda už abiejų galų savo tvirtais geltonais snapais, jos liepė vėžliui įsikąsti į jos vidurį. Tokiu būdu ištikimi paukščiai tikėjosi išpildyti vėžlio prašymą.

— Nepamiršk, kad tau negalima išsižioti, — įspėjo savo draugą. — Vienas žodis gali tave pražudyti ir paversti mūsų pastangas niekais.

— Nepamiršiu, mielosios, nepamiršiu, — pasižadėjo vėžlys, ir visi iš-

keliavo.

Pūtė malonus vėjelis, ir vėžlys džiaugėsi savo kelione. Kaip įdomiai viskas atrodė apačioj! Namai, medžiai, upeliai, o ten, bokšte, kažkoks keistas paukštis.

— Kas tu toks? — vėžlys norėjo pasiklausti, bet dar laiku atsiminė savo draugų įspėjimą.

Toliau skrido palikę rodyklę toli užpakaly.

Staiga kažkas sušvito kaip stiklinis veidrodis, kuriame atsispindi dangaus mėlynė.

— Kas ten apačioj? — vos neišsižiojo keliauninkas, bet — susigriebė.

Vėl viskas paliko užpakaly, matėsi tik namai ir medžiuose paskendę bokštai.

Žaidimų aikštėj du berniukai juokdamies suriko:

— Pažiūrėkit, koks stebuklas: antys neša vėžlį. Kas matė ką nors panašaus?

— O kas jums darbo! — vėžlys sušuko, ne juokais supykęs ir — pradėjo kristi, kristi vis žemiau, suktis ore, kol galva apsvaigo.

Pabudo nešvariam prūde. Širdis tebedrebėjo, bet užtat pamoką išmoko: niekuomet niekas vėžlio nebegirdėjo niekus kalbant.



O DIEVE!

O, Dieve! laimink Tu jauno skauto dvasią,
Kad žengtų visos mintys teisybės keliais,
Kad neklystų širdis virpanti krūtinėj,
Kur man neša maldas rytais, vakarais...

Žinau, Aukščiausias, laiminsi mano žygi,
Draug ir brangiąją tėvynę Lietuvą,
Nes ir Ji man neša gėrį mielą, didį,
O aš melsiuos, Dieve, visados už Ją.

Juozas Masiulis.



Mes žaidžiame

ŠAUDYMAS SU DEGTUKAIS.

Idomus žaidimas yra šaudymas su degtukais į taikinį. Iš kieto popieriaus išpaukime 2—4 cm diametro ratuką ir ant jo užklijuokime baltą popierių. Vidury ratuko nubrėškime apskritimą ir nudažykime jį juodai. Toliau iš antros pusės prikljuokime stovą, taikiny s jau gatavas.

Dabar sukryžiuokime du degtuku taip, kad būtų nelyginant kryžius. Pastatykite šį kryžių taip, kad galvutė būtų į taikinį atsukta. Taikinį reikia statyti iki 1,5 metro nuo „šautuvo“. Viskas paruošta, galim „šauti“. Sudavus spriktu į degtuko galą, jis piršto jėgos paveiktas nuskris į taikinį.

Kiekvienas žaidėjas turi teisę „šauti“ iš karto 3, o iš eilės 7 kartus. Tuo būdu iš 21 „šūvio“ kuris daugiau pataiko — tas laimi.

M. Manomaitis.

PERSIŠALDĖS.

Vienas basas berniukas šaltame vandenyje braidžiojo. Pro šalį ėjo senyva moteriškė, kuri berniuką pastebėjo.

— Sakyk, jaunuoli, kodėl gi tu į mokyklą neini?

— Kaip aš galiu eiti į mokyklą, kad aš persišaldęs esu! — atsakė jis.

KLAUSIMAS.

— Tėveli, kodėl?...

— Tu, Vytukai, per daug klausinėji; vienas berniukas daug klausinėjo ir pats klaustuku pavirto.

— Bet, tėveli, kaip jis tašką po kojom laikė?...

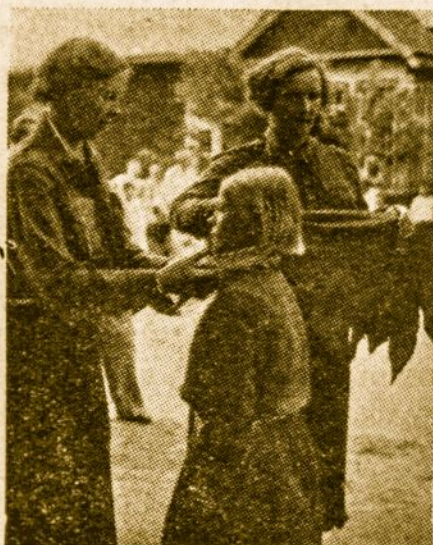


Bangos šoka, krantus plaka, žilos pušys kažką šneka...

IVAIRUMĖLIAI

ŠUNŲ GUDRYBĖS.

Madagaskaro saloje yra didelių laukinių šunų gaujų. Šių šunų didžiausi priešinkai yra kaimanai — ypatinga krokodilų rūšis. Jie paprastai užpuola šunis, kada šie nori perplaukti kokią upę.



Pagaliau ir aš jau skautė.

V. Palinausko nuotr.

Tačiau Madagaskaro šunes žino gudrybių. Visa gauja susirenka upės pakraštyje ir pradeda loti. Visi arti upėje esantieji kaimanai susirenka prie pat kranto, iškiša iš vandens snukius ir žiūri į lojančią šunų gaują. Šunes tuo ir pasinaudoja. Šoka per išsižiojusių kaimanų galvas ir,

kol kaimanai spėja apsisukti ir pavyti gudruolius, šunes perplaukia upę.

AR ŽINAI?

Ar žinai, kad kai kurių šiaurės Sibiro upių dugnas uždengtas niekuomet netirpstančiu ledu. Lenos upės dugne kai kur guli tokių ledų klodai 3 metrų aukščio.

...kad žmogus neskęsta, jei turi prisirišęs prie savo kūno vieną svarą kamščio.

...kad auksinės žuvelės atvežtos į Europą iš Kinijos prieš porą šimtų metų.

...kad papūgos ilgiau už visus paukščius ir gyvulius, net už kuprius, gali apsieiti be vandens.

...kad kuprius nemoka plaukti. Kai tik pajunta atsidūręs gilioj vietoj ir kojomis negalys pasiekti dugno, atsigula ant šono ir skęsta, nē nemėgindamas gelbėtis.

...kad žemė per vieną sekundę nulekia apie 30 kilometrų. Tamsta per tą laiką vos spėji nusiimti kepurę.

...kad ne visos tautos juodą spalvą laiko gedulo spalva, Turkijoje, pav., nuliūdimo ženklu laikoma violetinė, kitose rytų šalyse — balta spalva.

...kad kanarka gali išgyventi narvely iki 15 metų.

...kad stručio (strauso) kiaušinis 30 kartų didesnis už vištos kiaušinį.

...kad beveik vieną ketvirtą dalį visos žemės ploto užima dykumos.

...kad Madridas yra aukščiausias iš visų sostinių miestas — apie 2000 pėdų aukščiau jūros paviršiaus.

...kad liūtai ir tigrai turi silpnus plaučius, todėl ilgai bėgioti negali: greitai pavilsta ir turi pasilsėti.

IVAIRENYBĖS.

* Ar kiaušinis vandenyje skęsta?

Ats.: Šiltame, šaltame skęsta, sūriame su 5% druskos — neskęsta.

* Kodėl rytais Laisvės al., iš bulvaro kraštų asfaltas sausas, o prie šaligatvio nuo rasos šlapias?

Ats.: Kadangi iš abiejų pusių bulvaro auga medžiai, tad jie sutraukia krintančią rasą, o kur medžių nėra, rasa sėda ant žemės.

Klausimas: Kodėl mėnulis visuomet išblyškęs?

Atsakymas: Todėl, kad daug naktų be miego praleidžia.



Prie jūros!

Prie jūros!

(Pirmoji studentų — jūros skautų iškyla į Neringą).

Prie jūros, prie jūros! — aidi plačiai po visą Lietuvą. Tauta, supratusi jūros reikšmę, veržiasi į beribius jos plotus. Rengiamos jūros dienos, daugybė iškylų, sėkmingai veikia būriavimo mokykla. Aktyviai tame judėjime dalyvauja ir skautai, ypač jūrų skautai, kurių vienetai ruošia kas vasarą tradicinius tolimuosius plaukimus į jūrą. Pavasarį Kaune įsikūręs studentų jūr. skautų „Mindaugo“ laivas ryžosi, nebudamas visų sunkumų, irgi tolimąjį plaukimą atlikti.

Visi nekantriai laukę išvykimo dienos, pagaliau skubame kuprinėmis, puodais ir palapinių brežentais nešini prie Nemuno, kur stovi mūsų valtis. Susitvarkom, iškeliam būres ir — su diev Kaunui! Lengvo vėjelio nešini plaukiame tolyn ir stebime slenkančius pro akis aukštus, miškais papuoštus, Nemuno krantus. Linksma kelionėje. Pačių išvirti pietūs atrodo dvigubai gardesni, o palapinėse miegodami jaučiamės, kaip tikri tolimų kraštų tyrinėtojai. Juo toliau, tuo kelionė įdomesnė. Aukštose kalvose bažnyčios atrodo, lyg Reino pakrančių viduramžio pilys. Netrukus ir Nemuno pakrantėse sutinkam didingos mūsų praeities liūdininkus — Raudonės ir Gelgaudiškio pilis, kurias atidžiau apžiūrime.

Baigėsi aukštų kalvų virtinės. Ap linkui lygios, plačios pievos, nusėtos raudonastogiais namais. Tai Klaipėdos kraštas. Išlipom į krantą. Visur žmonės kalba lietuviškai; lietuvių dainas dainuodamas, organizuotas jaunimas traukia į Rambyno iškilmės. Vokiškai kalbant galima išgirsti tik miesteliuose. O kokie tai vokiečiai, liūdi krautuvų iškabose pavardės: Kurschat, Gaidies, Naussed...

Vaišingai ūkininkų ir žvejų priimti, pagaliau pamatom plačias, saulės nušviestas Kuršių Mares ir tolumoje rūke nykstančias Kuršių Kopas. Griausmingu „valio“ palydime pirmąsias marių bangas. Būriavimas puikus: aprašyti jo visai net neįmanoma. Manau, kad jei italai sako: „Pamatei Neapolį



ir mirk“, mes galime sakyti „Pabūriuok Kuršių Marėse ir gali mirti“. O ten, anapus marių, didingos kopos. Pu-

tojančių bangų blaškomi pasiekėme jas. Jų viršūnėse rūko vėjo sukelti smėlio sūkūriai. Įkopę į jas, vėjo ir smėlio plakami, pirmą kartą šiais metais pamatėme mėlyną, laisvąją Lietuvos jūrą!

Greit slinko dienos. Dar Nemune buvom sutikę Tauragės jūrų sk. „Algimanto“ laivą. Jo pakviesti viešėjome Kintuose Tauragės tunto stovykloje. Nidoje irgi matėme daugybę stovyklaujančių skautų. Džiugu, kad skautai nepamiršta tų gražių Lietuvos kampelių, tuo tarpu, kai dauguma vasarotojų skuba į Palangą, palikdami Klaipėdos kraštą svetimą dvasią nešančiam užsienių turistų antplūdžiui.

Pagaliau pasiekėme tikslą: mūsų valtis supasi tarp Klaipėdos molų, o prieš mus tyvuliuoja, saulės spindulių nuberta, bekrastinė jūra. Klaipėdoje prisistatė jūr. sk. skyr. vadui jūr. leit. Labanauskui. Apžiūrėjome uostą, prekybos laivus ir mūsų karo laivą, kuriuo paskutinę kelionės dieną išplaukėme į atvirą jūrą ir kuriame atlikom praktiką su tikrais jūrininkais, tuo pasiekę visas savo svajones.

Taip pradėjo pirmus savo žingsnius „Mindaugo“ laivas. S. T.

„Skautų Aidui“ savo išvaizdą truputį pakeičiant

„Skautų Aidas“ buvo žadėjęs šiais metais eiti mėnesio pradžioje didesnis, o jo pabaigoje mažesnis. Ir tęsė savo pažadą iki šiol. Bet pradedant šiuo numeriu, eis abu numeriai vienodo didumo. Esmėje čia nieko nepasikeis, tik išvaizdos (storumo) ir gal kiek turinio atžvilgiu abu numeriai bus panašesni į vienas antrą.

Kokios priežastys vertė redakciją abu numerius suvienodinti? Svarbiausią vaidmenį čia suvaidino pinigai. Taip, pinigai! Mat, redaktoriui pavarčius pašto įstaigos sąskaitas už „Skautų Aido“ persiuntimą, paaiškėjo, jog leidžiant vieną numerį didesni, o kitą mažesni, gerokai brangiau

kaštuoja persiuntimas, negu jis kaštuotų leidžiant du vienodo didumo numerius. Mat, mokestis už persiuntimą imamas pagal laikraščio svorį, laikantis tam tikrų normų. Jei tik keli gramai prašoka nustatytą normą, mokėk brangiau. Paskaičiavus paaiškėjo, kad „Skautų Aido“ didumo atžvilgiu suvienodinusi, per metus susitaupytų keletas šimtų litų už laikraščio siuntinėjimą. Kadangi mums brangus kiekvienas centas, rįžomės padaryti minimąją reformą, nors redakcijai dabar ir bus kiek sunkiau laikraštį tvarkyti. Tikimės, kad skaitytojai šį „Skautų Aido“ pasikeitimą sutiks palankiai.

Pajūrio daina.

Žodžiai Petro Babiuko

Muzika Viktoro Kuprevičiaus



MES SU DAINA

2. Ir žemė, rodos, supas, eina,
Gieda savo amžių dainą,
Žada laimę, laisvę, grožį —
Mylimos Lietuvos pajūriuos plačiuos.
3. Kai akys mato melsvą plotą,
Kelią gintaru nuklotą,
Džiaugias žydinti jaunystė —
Mylimos Lietuvos pajūriuos plačiuos.



Kairėje: Pradedame naujus mokslo metus. Dešinėje: Vaizdai iš tautinės stovyklos apylinkių, kuriai mes šiais mokslo metais turėsime ruoštis.

